

6 DE KENNIS VAN HET GOEDE

Voordat ze zondigden hadden Adam en Eva geen kennis van het goede. Het goede was overal om hen aanwezig, ongemengd met kwaad. Gezondheid, kracht, eer, kameraadschap met elkaar en met God was hun voortdurende bezit en voorrecht. Toch kenden ze niets van de zegen van deze weldaden. Dit leren we uit de naam die werd gegeven aan de boom die de verboden vrucht droeg. In het denken van velen suggereert hij eerder alleen de kennis van kwaad, dan ook van goed. Toch was het bovenal de boom van de kennis van (het) goed(e) (Gen. 2:9, 3:4-14).

Zo wordt ons helemaal aan het begin van Gods openbaring het principe gegeven dat de sleutel vormt tot het oplossen van de grote problemen die ons het meest in verwarring brengen. En wel dit: Onze kennis is relatief: het is op contrast gebaseerd. De kennis van goed hangt af van de kennis van kwaad. Daarom was de boom in de hof niet louter het middel tot het kennen van het kwade, wat we gewoonlijk denken; het was in de eerste plaats het middel tot kennis van *het goede*. Adam en Eva hadden het goede, maar ze realiseerden zich dat niet want ze hadden geen ervaring met kwaad.

In die volmaakte hof van Eden ontbrak het ten zeerste aan het ene element dat het meest dierbaar voor Gods hart was. Adam begreep Gods goedheid niet, ja, kon die niet begrijpen. Er is niets dat wijst in de richting van waardering, dank, verering of aanbidding van de kant van Adam. Hij ontving alles als een vanzelfsprekende zaak en was totaal niet in staat tot onderscheid of respons, zelfs niet ten opzichte van die goddelijke liefde die aan het oppervlak van Zijn goedheid ligt. Als *wij* plotseling zouden worden omgevormd in heerlijke zondeloze wezens en worden overgebracht naar zo'n toneel van landelijke volmaaktheid, zouden we juichen en de bewerker van ons geluk prijzen. Maar Adam deed dat niet. Hij kende geen vreugde, want hij kende geen ellende. Hij kende geen goed, want hij kende geen kwaad.

Dit punt is bijzonder belangrijk, en we onderstrepen het omdat het door iedereen wordt genegeerd en verkeerd schijnt te worden voorgesteld. De hof van Eden is een symbool van volkomen geluk geworden. Ons wordt altijd de heerlijkheid ervan voorgespiegeld, en het geluk van het eerste men-

senpaar is spreekwoordelijk geworden. Toch is er niet de minste reden om aan te nemen dat Adam het zo geweldig vond of het hem toegeschreven geluk genoot.

Alleen het bezit van het goede geeft nog geen kennis of realisering daarvan. Zelfs vandaag, terwijl er zoveel kwaad is om met het goede te contrasteren, waarden velen hun zegeningen pas als ze die verliezen. Adam had een perfecte gezondheid, maar wat betekende dat voor iemand die nog nooit zelfs maar van ziekte had gehoord? Hij had voedsel in overvloed, maar het betekende niets voor hem, die nog nooit honger had geleden. Zelfs vreugde sprak hem niet aan omdat hij nooit pijn had gekend.

Het rampzalige tekort temidden van al Edens perfectie was de volkomen afwezigheid van enig teken van lof of dankbaarheid. Geen goed kennend, en volkomen onbekend met barmhartigheid of genade, was Adams hart absoluut niet in staat tot liefde, aanbidding of verering. Gods goedheid ontving niet het minste antwoord, omdat ze onbekend was. Alles wat Hij Adam geschonken had wekte in hem niet de genegenheid waarnaar Hij verlangde, het doel van al Zijn gaven.

Hoe kon dit ernstige gebrek verholpen worden? Er was maar één manier, en daarin was in Gods wijsheid voorzien door de boom die Hij in het midden van de hof plaatste. Hadden Adam en Eva het goede gekend dan zouden ze Gods goedheid als een schat hebben gekoesterd en deze nooit hebben verspeeld door Zijn gebod ongehoorzaam te worden. Echter, toen ze wel van de boom aten, zetten ze juist die krachten in beweging die het gebrek zou verhelpen dat maakte dat ze het deden. Welk een goddelijke wijsheid zien we hier tentoongesteld! Gods zegeningen miskenend, krenken ze Hem door hun daad en tegelijkertijd plaveien ze daarmee de weg naar een waardering die beiden tevreden stelt. Liefde smeed wonderlijke plannen!

Zullen we hier even stil blijven staan bij het feit dat deze oorspronkelijke zonde het archetype is van alle er opvolgende daden van zonde? We kunnen het ons misschien nu niet voorstellen, maar er kan geen twijfel over bestaan bij degenen die een volwassen kennis van God hebben dat zonde nu, evenals toen, de vrucht is van onwetendheid over goed en kwaad en gebrek aan waardering voor Gods gaven. Bovendien zet nu, net als toen, in Gods wijsheid, zonde zelf juist die krachten in werking die tot kennis van

kere hoogte, Gods wet, met het bijkomende voordeel dat ze in ons eigen wezen is geschreven, niet op stenen tafelen. Het kan zijn dat de wet, geschreven op Israëls hart in de dag des Heren, de bevrijding van deze natuur zal zijn van de slavernij van Satan, die dan gebonden zal zijn. De traditie probeert deze goddelijke gave te onderdrukken, en noemt haar “zondig”, maar God verklaart dat *dit niet zo is*. Laten we onze woordenschat zuiveren van de foutieve uitdrukking “zondige natuur”, en proberen onze gedachten te reinigen van de verderfelijke indruk dat we ernaar moeten streven om onnatuurlijk te zijn in ons gedrag om God te behagen. Laten we de verkeerde nederigheid wegdoen die weigert het goede te (h)erkennen waarvan God al zijn levende schepselen heeft voorzien, het instinct, of de natuur, welke alleen het bewaart voor onmiddellijk verval en dood. Laten we God danken voor deze wonderlijke natuur, zonder welke onze knapste geleerden, onze beste wetenschappers, niet in staat zouden zijn zichzelf ook maar een ogenblik in leven te houden. Het is de aanwezigheid van God, want in Hem zijn we levend en bewegend en is ons bestaan (Hand 17:28).

goed en kwaad leiden en naar waardering van God en Zijn liefde.

Licht immers zegt niets, als er geen duisternis zou zijn. Liefde gaat verloren ware er geen haat. Kracht is onbekend waar geen zwakheid bestaat. Wijsheid is afhankelijk van dwaasheid om zich te tonen.

Waar is de luister van de sterren midden op de dag? Hun licht wordt niet gedimd, maar ze hebben geen duisternis om hun heerlijkheid te onthullen. En wij zouden zelfs de zon niet waarderen ware het niet vanwege de wolken en zijn dagelijkse verdwijning. Alle dingen worden gekend door contrast. De kennis van schepselen is niet absoluut, maar relatief.

God heeft niet twee bomen gepland, één voor de kennis van goed en een andere voor de kennis van kwaad. Naar hun aard zijn deze op elkaar aangewezen, en de ene kan niet zonder de andere gekend worden. Laten we voor de goddelijke wijsheid buigen die één boom gepland heeft, zodat het onmogelijk was om het goede te kennen zonder kennis van het kwade.

Wanneer we in gedachten houden dat het Gods grote opzet is om volledig de genegenheid van al zijn schepselen voor Zich te winnen, is het vanzelfsprekend dat het belangrijkste ingrediënt voor het beantwoorden van Zijn liefde .. een kennen van Hem is. Het proces van Gods Zelf-onthulling is het probleem van de eonen. Als God altijd zou proberen om Zichzelf te onthullen, zou Hij nooit slagen in Zijn opzet. Inderdaad, als oneindigheid nodig zou zijn om Hem bekend te maken, dan zouden Zijn schepselen altijd oneindig tekortschieten in zulk een kennis. God spreekt nooit tot ons in termen van oneindigheid, want we kunnen dat niet begrijpen. Hij heeft voorzien in een vastgestelde periode tot Zelfonthulling, welke de eonische tijden worden genoemd. Wanneer deze voorbij zijn, is het proces voltoerd, God is Alles in allen, en alle factoren (zoals zonde en kwaad) die niet langer nodig zijn, worden verworpen en afgedankt.

De grote opzet van God gedurende de eonen is om in een achtergrond te voorzien om Zijn liefde te laten uitkomen. Wat zou het eenvoudigste schema zijn om dit uit te werken? Als we de details weglaten, is alles wat nodig is dat elk van Zijn schepselen, in overeenstemming met z'n capaciteit, zo'n ervaring van kwaad en de vruchten ervan zou hebben dat het hem in staat zal stellen om het goede te waarderen dat God zal schenken nadat de eonen voorbij zijn.

Aldus hebben we de noodzaak en de nuttige functie van het kwaad vast-

gesteld in Gods universum voor de duur van de eonen. We zullen nu de details van het goddelijke handelen in verband met de zondaar beschouwen. De grondslag van het plan is erg eenvoudig. De zondaar ervaart kwaad opdat hij het goede mag kennen. Hij kent het goede opdat hij God zou mogen liefhebben, de Gever van het goede. Het resultaat wordt versterkt, door het kwaad, niet slechts rampen en ongelukken waarover de mens geen macht heeft, maar door het kwaad het resultaat te maken van de zonden van de zondaar, en door hem in te perken met de wet, leidend tot overtreding, en door zonde een eigenschap te geven die de gevoelens van God krenkt.

Niemand kan, of zal, tegenspreken dat God goed zal zijn voor Zijn schepselen na de voleinding — het werkelijke begin van het vervolmaakte universum. Maar die goedheid zou totaal verloren gaan aan schepselen die geen kwaad kennen. Vandaar dat niemand de rechtvaardigheid in twijfel zal trekken van welk plan dan ook om die goedheid effectief en werkzaam te maken door hun harten met dankbaarheid voor God te vullen, en Zijn hart tevreden te stellen in hun beantwoording. Zodat God rechtvaardig is — veel meer dan rechtvaardig — als Hij elk schepsel in een wereld van zonde en verdriet, droefheid en pijn zendt, en als Hij welk middel dan ook gebruikt dat hen de les die onze eerste ouders in de hof leerden inprent. We moeten de kennis van het kwade verwerken voordat we de kennis van het goede kunnen genieten.

Het proces wat God de mensheid laat doormaken, in voorbereiding op hun plaats in de voleinding, is erg complex en ingewikkeld. We kunnen het het beste begrijpen door eerst de grote lijnen te vatten en de vagere details voor latere overdenking te bewaren.

We hebben gezegd dat alles wat absoluut *noodzakelijk* zou zijn voor de verwezenlijking van Gods opzet, de introductie van elk van Gods schepselen voor een beperkte tijd op een terrein van zuiver kwaad zou zijn, weg van God. Doch praktische ervaring leert ons dat zulk een methode een erg lange tijd nodig zou hebben, en naar verhouding magere resultaten zou opleveren. Het mist die grote kracht die de voornaamste factor is in het verkrijgen van alle kennis. Kwaad op zichzelf mist contrast. Het moet worden gezien in het licht van het goede. Onrecht moet worden bekeken in de aanwezigheid van recht. Vandaar dat het eonische bestaan van ieder mens wordt onderverdeeld in drie fasen, gekarakteriseerd door vernietiging, rich-

of afstoot? Soms is het van een overweldigende kracht, en we proberen onszelf te ontdoen van zulke onberedeneerde vooroordelen of voorkeuren. Het zou verkeerd zijn om zulke onthullingen van onze onderbewuste persoonlijkheid geheel te negeren, maar we kunnen deze beter overwegen en analyseren. Een onderbewuste reactie heeft meer kans overeen te komen met ons echte zelf dan een uitpuittend zelfonderzoek.

Als iemand me heel onverwacht zou vragen, “Geloof u in volkomen verdorvenheid?” Zou ik geneigd zijn te zeggen “Ja”. Dit is een goed voorbeeld van het rampzalige gevolg van het vervangen van het levende Woord door ongeïnspireerde uitdrukkingen, om dan, door foutieve redeneringen, op onschriftuurlijke conclusies uit te komen. Paulus zegt: “Ik ben me bewust dat het goede geen woning in me maakt (*dat wil zeggen, in mijn vlees*)” (Rom 7:18). Ziet u hoe hij op zijn hoede is bij een uitspraak die bij lange na niet zo drastisch is als “volkomen verdorvenheid”? Juist in deze brief heeft hij duidelijk gemaakt dat geweten en natuur beide goed zijn. Zelfs in het hart van zijn uitspraak zet hij er iets tussen haakjes bij, voor het geval dat iemand zich zou voorstellen dat hij deze beide erbij insloot. Laten we deze voorzorgsmaatregel niet negeren, zoals de theologie doet.

We kunnen ons beter, voor eens en altijd, van de misleiding bevrijden dat geestelijk leven bestaat uit het ingaan tegen onze natuurlijke neigingen. Terwijl we dat deden hebben we met een vriend gevochten, niet met een vijand. Maar laat dit niet uitgelegd worden als een vrijbrief om aan de lusten van het vlees te voldoen. Het ene is normaal en rechtmatig. Het andere is abnormaal en wetteloos. Laten we ons geweten ontwikkelen, zodat het instinct niet voor ziels wordt aangezien, of het zintuiglijke voor het natuurlijke. Maar boven alles, laat de geest van God ons leiden door Zijn Woord, zodat we op bepaalde momenten, ons zelfs dat wat goed is kunnen ontzeggen ter wille van Hem Die ons liefheeft. Als het noodzakelijk is, laten we dan hongeren en dorsten om het brood en water des levens aan anderen te brengen. Maar laten we daaruit niet concluderen dat eten en drinken zondig zijn, maar laten we eten en drinken, en elk ander natuurlijk instinct gehoorzamen, tot verheerlijking van onze Schepper God.

De Schrift wil dat we aandacht schenken aan wat de natuur leert, aan de leiding van het instinct (1 Cor 11:14). Wij behoren niet dat te doen wat buiten de natuur valt (Rom. 1:26). Voor de naties vervangt zij, tot op ze-

leggen d.m.v. een voorbeeld. Er is me eten voorgezet. Zal ik het opeten? Als ik hongerig ben, vertelt mijn instinct me “Ja”. Als ik niet hongerig ben, zegt het “Nee”. *Niet gehoorzamen* is een zonde, *gehoorzamen* niet. Maar als mijn eten een broeder zou doen struikelen, heb ik het voorrecht van onthouding, ter wille van hem en van de Heer. Als ik me echter niet kan beheersen, omdat ik volkomen uitgehongerd ben, zou ik niet zondigen, zelfs als ik at. Bovendien het kan zijn dat, in plaats van een broeder te laten struikelen, mijn gedrag hem kan helpen, of een getuigenis van de waarheid kan zijn. Geestelijke omstandigheden moeten heersen, zelfs over instinct. In de opstanding zullen onze lichamen geestelijk zijn, en we zouden op deze toestand zo ver als nu mogelijk is moeten inspelen.

Ik zou mijn eten moeten kiezen om mijn lichaam op te bouwen en de kracht ervan in stand te houden tot gebruik in Zijn dienst, grotendeels door instinct geleid. Maar als ik het voornamelijk uitzoek “om de tong te strelen”, en te veel eet, *meer* dan natuurlijk is, is dat *ziels*, niet natuurlijk. Het is *onnatuurlijk*. Het feit dat het instinct onderbewust is en zelfs nog meer verzwakt dan de fysieke functies van ons lichaam, heeft tot gevolg gehad dat het vrijwel verdwenen is uit het leven van de meeste mensen. Het is als met het geweten, bedekt door gebruiken en gewoonten en teniet gedaan door de bedervende invloed van de zonde.

Een van de vruchten van een terugkeer naar God en een kennen van Zijn wegen zou een herleving van de interesse in de natuur moeten zijn, niet alleen in de wereld om ons heen, maar ook in onszelf. Achter de sluier der zonde zien we Zijn wonderwerken in de schepping. Een van de wonderbaarlijkste is het instinct van dieren. Geen van de kunstjes die hen geleerd kan worden kan de vergelijking doorstaan met de in hen zelf gelegen wet die hun bestaan regelt. In zichzelf is het foutloos, dat is zondeloos, hoezeer het ook aangetast mag zijn door de rebellie van de mensheid tegen God. Als de lagere schepping verstoken zou zijn van haar instinct, en slechts afhankelijk van het langzamere proces van het denken en redeneren, dan zou zij niet lang overleven. De mensheid heeft ook deel aan dit instinctieve inzicht. Het is mogelijk dat onze levens erdoor geregeld worden in een mate die onze ideeën verre te boven gaat. Hoe vaak ontdekken we niet dat we instinctief dingen doen, voor we tijd hebben gehad tot bewust overleg? We ontmoeten iemand. Wat is het dat ons meteen tot die persoon aantrekt

ten en redding. Hij heeft een vluchtige blik op het kwade in de wereld door de zwakke opflakking van geweten of menselijke rechtvaardigheid tot het hem in de dood insluit. In de opstanding ziet hij kwaad in het licht van Gods rechtvaardigheid. In de voleinding ziet hij het in contrast met Gods redding. Deze drie klassen rusten een ieder toe voor het genieten van Gods goedheid en liefde.

Het is noodzakelijk om op dit punt even stil te staan om Gods rechtvaardigheid op te helderen met betrekking tot Zijn handelen met degenen die niet gered worden voor het moment van de voleinding daar is. Als de gehele mensheid in zonde zou sterven en voor de grote witte troon zou staan om gericht te worden en als niemand zou gered worden voor de voleinding, kan de rechtvaardigheid van Gods weg met hen direct worden gerechtvaardigd, op grond van wat al uiteengezet is. De ware aard van eindeloos geluk is zo dat diegenen het meest van de heerlijkheid genieten, degenen zijn die ook het kwaad tot op de bodem hebben geproefd. Zonde is een noodzakelijke voorloper van en voorbereiding op eindeloos geluk.

Maar er is sterk bezwaar gemaakt tegen de lengte en intensiteit van het lijden als zijnde onnodig en zwaar. Hier kunnen we twee dingen tegen in brengen. De moeilijkheid steunt op de overdreven, onschriftuurlijke indruk van de verschrikkingen en de lengte van het richten en een missen van het juiste zicht op de echte verhouding tot het geluk waartoe het leidt.

Het geluk waarin de eonen de mensheid binnenleiden zal eindeloos zijn. Hoewel absolute oneindigheid praktisch gesproken buiten het bereik van menselijk kennen valt, kan iedere wiskundige ons iets vertellen van de relatieve waarde ervan in een probleem zoals wat nu voor ons ligt. We zullen, om volledig elke mogelijke periode te bestrijken, veronderstellen dat de zondaar gedurende het hele verloop van de eonen lijdt, hoewel zelfs Adam niet zolang kon lijden, want hij kwam pas op het toneel nadat de eonen begonnen waren. En we zullen, om wille van de duidelijkheid, de eonen een lengte van 24.000 jaar geven. Voor ons lijkt dit eindeloos, maar, in verhouding tot de periode na de eonen, is het, letterlijk, zo goed als niets. Voor God is, duizend jaar als een dag voor ons is, wanneer die voorbij is. Voor Hem is het gehele verloop der eonen slechts zoals een maand voor ons is wanneer die voorbij gegaan is.

In het licht van eeuwigheid kan geen enkele periode van lijden, wat de

grenzen ervan ook zijn, buitensporig geacht worden. Maar geen zondaar lijdt 24000 jaar lang. Het is niet eens waarschijnlijk dat de gemiddelde zondaar vijftig jaar lang zal lijden, waarin zijn meegerekend zowel zijn leven op aarde als de periode van het richten. Zodat de periode die we tot nul hebben gereduceerd in verhouding met de oneindigheid, op zijn minst 5000 maal te lang is. Echter, omdat het geen zin heeft om nul door 5000 te delen, zullen we het hierbij laten.

We concluderen, daarom, dat de periode van het lijden van de zondaar, in plaats van buitensporig lang te zijn, ongelofelijk kort is in vergelijking met de onbegrensde zaligheid en geluk. In deze ontaarde tijd verbinden we alles van waarde met geld. Als een investering van één dollar een miljoen dollar zou opleveren zou niemand zeggen dat de eerste som buitensporig was. Iedereen zou het graag betalen, zelfs als het resultaat niet geheel zeker zou zijn. Niemand zou de juistheid ervan in twijfel trekken zelfs als de dollar verloren zou gaan. De *juiste* hoeveelheid om voor een dollar te ontvangen is ongeveer 6 dollarcenten per jaar, volgens de menselijke maatstaven. Alles daarboven is meer dan rechtmatig.

We moeten vervolgens erkennen dat God de rechtvaardigheid overtreft in Zijn handelen met al Zijn schepselen, en dat Hij gemachtigd zou zijn om de duur van hun lijden veel langer te maken zonder Zijn rechtvaardigheid aan te tasten.

De ernst van het lijden is zo gevarieerd dat het niet verstandig is er op dit punt veel van te zeggen. Het behoort eerder tot het vraagstuk van de mate van richten, en de verschillende heerlijkheden van de uitverkorenen. Toch moeten we een genadige voorziening die de hevigheid van de zonde tempert niet over het hoofd zien. Kwaad maakt mensen ongevoelig en verhard. Als ze de uitermate gevoelige natuur tot het genieten van het goede zouden hebben die de hunne in de verlevendiging zal zijn, zou het geringste contact met kwaad hen doen huiveren. Hun afschuw van zonde zou ondraaglijk zijn. Nu genieten ze bijna, in zekere zin, van de bittere last die ze dragen.

Als God de mensheid in zonde zou laten leven totdat ze de les ervan leren, zou dat een lang en afmattend leven vragen, en mogelijk nooit het gewenste resultaat opleveren. Vandaar dat Hij eveneens de toestand van dood introduceerde, opdat Adam en zijn nakomelingen niet in de zich opstapelende gevolgen van zonde zouden doorleven. Ze zouden oud en ver-

verering en een Gode welbehaaglijke wandel zijn.

Een geweten dat zich voortdurend ontwikkelt door contact met het levende Woord van God is het beste middel tot onderscheid tussen dat wat van het vlees is en dat wat de vrucht van instinct, of natuur is. De grenslijn tussen ziel en geest (Heb. 4:12) kan slechts door middel van de geschreven openbaring worden onderscheiden, en dat geldt ook voor de rechtmatige werking van het instinct en de wetteloze excessen van het vlees. Het onderscheid is in sommige gevallen zo duidelijk dat zelfs degenen die de menselijke natuur aanklagen als volkomen verdorven in dit verband er niets over zeggen. Bijvoorbeeld, huwen, is het gevolg van instinct en is eervol in alles (Hebr. 13:4). De apostel Paulus zegt nadrukkelijk dat degene die huwt niet zondigt (1 Cor. 7:28). Doch de belangrijkste werken van het vlees zijn eenvoudig het op onwettige wijze misbruiken van dezelfde verhoudingen (Gal 5:19).

Juist het niet zien van de juiste plaats van het instinct heeft geleid tot zulke kerkelijke abnormaliteiten als mannen- en vrouwenkloosters. De scheiding van de sexen op religieuze gronden is geheel onschriftuurlijk en, omdat het haaks staat op het natuurlijk instinct heeft het soms geleid tot ernstige afwijkingen. Het is ons voorrecht, om des Heren wil, te hongeren en te dorsten, en ons veel van dat waarnaar we instinctief (vurig) verlangen te ontzeggen, indien het wordt gedaan vanuit een verstandig en intens verlangen om onszelf op te offeren in Zijn dienst. Dit deed ook de apostel Paulus, omdat het karakter van zijn dienstbetoon, alsmede zijn bijzondere positie, zodanig was dat het gewettigd was. Maar hij is zo voorzichtig te benadrukken dat zo'n weg niet altijd de beste is. Het tegengestelde kan worden aangegeven door het soort dienstbetoon waartoe iemand geroepen wordt. Dus hij voegt de grote waarheid toe dat God Zelf onderscheidingen maakt en in genade geeft aan een ieder "sommigen, inderdaad, zus, doch anderen, zo" (1 Cor 7:7).

Terwijl het een groot voorrecht is om afstand te doen van sommige van onze natuurlijke en juiste verlangens om Zijntentwil, is het beter om toe te geven aan het instinct wanneer het buiten onze beheersing valt (1 Cor 7:9) en het is nooit zondig wanneer we toegeven aan de eisen ervan (1 Cor 7:28). Omdat deze zin gemakkelijk tegen me gebruikt kan worden door de vijanden van de waarheid, zal ik proberen om mijn bedoeling vast te

dag omkomen. Het is deze onderbewuste leiding die ons in het land der levenden houdt. Pas nadat iemand heeft geweigerd om de godheid van God te erkennen wordt hij overgegeven om, tegen de grondregels van zijn wezen in te gaan, zijn lichaam te misbruiken en tegen de voorschriften van zijn geweten in te gaan. Zouden onze instincten niet afgestompt zijn door zonde, dan zouden we onderbewust in harmonie met Gods wetten handelen, net als de lagere schepselen rondom ons.

De praktische vraag dient zich aan voor de gelovige, “Wat zullen we doen met deze natuur?” Als zij ons doet zondigen, laten we haar kruisigen. Als zij ons bewaart voor zonde, laten we haar aanmoedigen. We worden nimmer aangespoord om onze natuur te kruisigen. We kruisigen het *vlees* met zijn hartstochten en begeerten (Gal. 5:24). We zijn gekruisigd voor de wereld en de wereld voor ons (Gal 6:14). Dit betekent veel meer dan de dood. Het vlees verdient geen fatsoenlijke dood. Zo ook wij niet, en de wereld evenmin. Het is de volkomen schandelijke van het vlees en van onszelf en (van) de wereld die vraagt om de meest verachtelijke dood die kan worden bedacht. Dit vraagt om onze uiterste verafschuwning.

Maar de natuur en het vlees zijn tegenpolen met betrekking tot Gods wet, zelfs al worden ze gewoonlijk met elkaar verward. Het vlees onderwerpt zich niet aan Gods wet door louter onvermogen (Rom 8:7). Degenen die in het vlees zaaien zullen bederf oogsten (Gal 6:8). Terwijl juist het tegendeel waar is van onze menselijke natuur. Ingeplant door de God Die ook de wet uitvaardigde, is zij in volkomen harmonie met Zijn verordeningen, en leidt zij tot dezelfde resultaten. Het bederf komt pas binnen als we de natuur geweld aandoen en dat wat onnatuurlijk is doen.

Deze uiteenzetting kan gemakkelijk verkeerd worden opgevat als een pleidooi om het vlees een losbandige vrijheid te geven. Om deze reden is het opstellen ervan lang uitgesteld. De reactie voortkomend uit de bevrijding van onwettige beperkingen ontaardt al gauw in losbandigheid. De tendens kan zijn om zich aan het vlees over te geven in plaats van de instincten vrij te maken. Maar het tijdelijke misbruik van licht is geen excuus voor het doorgaan in duisternis. Het licht mag ons dan in eerste instantie verblinden en ons met de ogen doen knipperen, maar na verloop van tijd zullen zij zich aanpassen aan de heldere omgeving, en we zullen dichter bij het normale komen dan wat ooit mogelijk was in het duister. En er zal

vallen, zwak en blind, kwijlend en idioot worden en doorleven, een levend lijk vol van bederf. Stel je eens voor wat een ziekmakende wereld dat zou zijn als al onze voorouders nog steeds zouden leven met al hun zich voortdurend opstapelende seniliteit en ziekte! Kunnen we niet de wonderbare wijsheid zien die erin voorzag dat het kwaad de mensen sterfelijk zou maken? Kwaad dat uitmondt in de dood is voldoende om de les te leren. De dood is niet slechts het resultaat van zonde. Het is de pauze tussen de ene les en de volgende. Het is de goddelijke methode om de zondaar de zondigheid van de zonde in te prenten, en is het noodzakelijke voorspel voor de opstanding, die de zondaar met een werkelijke ervaring van Gods vermogen, kracht en rechtvaardigheid bekend maakt.

Het richten van de zondaar bij de grote witte troon behandelt het kwaad waarmee hij vertrouwd is op tweeërlij manier. Door contrast met wat recht is wordt de ware natuur ervan duidelijk en door een passende bestraffing zal het kwaad zelf worden tegengegaan. Niemand zou richten (of oordelen) in zijn gewone betekenis met “straffen” moeten verwarren. Mensen “straffen” niet erg genuanceerd en zijn er alleen op uit een toekomstige herhaling van de daad te ontmoedigen. Een kind wordt op school als hij zijn werk niet goed doet “gestraft” door het tijdens de pauze binnen te houden, terwijl frisse lucht en beweging nu juist de noodzakelijke correctiemiddelen kunnen zijn. We moeten God niet zulke dwaasheden ten laste leggen.

Gods gerichten of oordelen leggen, zoals duidelijk is geworden vanuit die welke al hebben plaatsgevonden, straffen op die de oorzaak achter de overtredingen corrigeren. Zo was Adams overtreding het gevolg van zijn gebrek aan waardering van Gods gaven. Hij kreeg de beschikking over bloemen, vruchten en eten zonder moeite of inspanning. Vandaar dat hij gedoemd is tot zwoegen en ontmoediging bij het bewerken van de grond, opdat hij oprecht dankbaar zal worden voor Gods aanhoudende liefde. Dit principe is altijd aanwezig in goddelijk richten. Het is in feite, inherent aan de term, want richten (of oordelen) is dat wat het verkeerde rechtzet.

Als dit niet zo was, zou het moeilijk zijn om Gods motief te verklaren voor zulk een reusachtige tentoonstelling van kracht welke de opstanding der doden met zich meebrengt, en de wonderbaarlijke vertoning van rechterlijke macht, bij het wijzen van hun vonnis. Door contrast met het correctiemiddel zal de zondaar bij iedere beslissing zijn kennis van kwaad

vermeerderen, als op geen enkele andere manier mogelijk zou zijn. Het richten van zijn eigen zonden en die van alle anderen zal de school zijn waarin zijn kennis van kwaad enorm zal toenemen.

De uiteindelijke voltooiing van de kennis van het kwaad wordt altijd gevonden door het in nauw contact te brengen met de hoogste vorm van goed. De redding van de mensheid bij de voleinding is de laatste les in goed en kwaad. De lessen van het kwaad die door ervaring zijn geleerd worden nu bekrachtigd door de verwerkelijking van een goed waarvoor hun lijden hen heeft voorbereid. De God Die hun Schepper en Richter was geweest wordt hun Redder. Zij zijn klaar om van Zijn liefde te genieten en Hem het antwoord te geven dat de basis is van eeuwig geluk. In dit licht kunnen we zien hoe God rechtvaardig is terwijl hij zo handelt met Zijn schepselen, en Zijn schepselen worden uiteindelijk betreffende hun zonde gerechtvaardigd.

Tot zover hebben we ons tot de meest elementaire principes in het schetsen van Gods behandelen van en handelen met de mensheid beperkt. Het onderwerp van redding is nauwelijks genoemd, in het bijzonder het onderwerp van eonische redding, want de ongelovige heeft geen redding gedurende de eonen. Hij wordt pas gered aan hun einde ervan. Voordat we ons gaan bezighouden met eonische (“eeuwige” of “altijdurende”) redding, is het noodzakelijk om een weinig op de aard van de redding van de ongelovige in te gaan.

In eerste instantie zijn we geneigd, wanneer we van Gods grote opzet om alle mensen te redden horen (1 Tim. 2:4), om hun lijden door dat van Christus te vervangen. Er is ons verteld dat Hij onze straf droeg, en we gaan ervan uit dat zij worden gericht voor hun eigen zonden, en daarom geen redder nodig hebben.

Maar dit is verre van de waarheid. Het richten kan de zondaar corrigeren maar het geeft hem niet de kracht om zijn zonden, tegen andere mensen of God begaan, ongedaan te maken. De moordenaar zou het buitengewoon afschuwelijke van zijn misdaad kunnen leren, maar hij kan het leven dat hij nam niet teruggeven. De Godslasteraar kan geleerd hebben zijn zonde te verafschuwen, toch zal zijn eigen lijden, hoe groot het ook moge zijn, zijn overtreding niet uitwissen. Als richten het voor alle mensen mogelijk maakte hun fouten recht te zetten zou het niet worden gevolgd door, of be-

instinct, of natuur. Hij had de wet om zijn stappen richting te geven. Hier, echter, wenst de apostel zijn voorrechten uit te sluiten. In deze genade moet de Jood op hetzelfde niveau staan als de heiden. Net als in de Galatenbrief, bevat “van nature” dat is “door natuur” geen aanwijzing voor zonde. Er was een tijd dat ik dit gedeelte graag aanhaalde om aan te tonen dat ik, persoonlijk, van nature, een kind des toorns was, evenals de rest van de mensheid, en ik baseerde er mijn idee van een zondige natuur op. God heeft, in Zijn genade, deze krenking vergeven.

God heeft een natuur (Gal 4:8). Afgoden hebben geen deel aan de goddelijke natuur. Hij is Geest. Afgoden zijn dat niet. Hij heeft Zichzelf geopenbaard door een levend Beeld, Zijn Zoon, Jezus Christus, onze Heer. Afgoden openbaren zich door dode karikaturen. De Galaten waren slaven van deze stomme dingen, die niets van hun natuur aan hun aanbidde konden mededelen. God zal echter, in het bijzonder in Zijn handelen met de Besnijdenis in de dag van Jahweh, Zijn volk in staat stellen om veel meer te doen dan wat de menselijke natuur die we nu bezitten in staat is te volbrengen, met betrekking tot het zich onttrekken aan het verderf dat in de wereld is. Het is mogelijk om je een instinct voor te stellen dat zich zo sterk tegen zonde verzet dat het dit afwijst. Dit is niet voor ons. Wij worden Gods geest gegeven. Zij zullen deel krijgen aan Zijn instincten, of natuur (2 Pet 1:4). Dit is de sleutel tot het gedrag in het duizendjarig rijk.

Het instinct van dieren varieert overeenkomstig hun woonplaats. Wilde dieren leven op aarde. Ze kunnen niet in de hemel vliegen. Het instinct leert een vogel om zijn vleugels te spreiden, en door de lucht te vliegen. Elke soort vogel heeft een aparte natuur. De adelaar vliegt hoog uit het zicht. Gieren vergaderen in groepen. Sommige vogels leven op het land. Anderen verblijven dicht bij het water. Weer een ander staat stil in de lucht en duikt plotseling naar beneden om een vis te spietsen. Wie leerde deze schepselen hun eigen bijzondere plaats in de huishouding van de schepping? Het komt van God. Het is hun instinct, hun natuur. Elk dier blijft in zijn juiste leefomgeving. De vis verlangt er niet naar om op het land te zijn. Deze natuur is hun kostbaarste bezit. Zij is nooit zondig. Slechts wanneer ze hun natuur geweld aan doen is er zonde en lijden en dood. Zo ook met de natuur van de mensheid.

Als het instinct in de mensheid zondig zou zijn, zou het ras binnen een

machteloos staan tegenover de wet. Instinct vermag in dit verband meer dan aansporing of vermaning. Het is gemakkelijker om onderbewust aan de goddelijke wet te voldoen dan om een vrijwillige gehoorzaamheid met het verstand op te brengen.

In het elfde hoofdstuk van de Romeinenbrief vinden we bewijs van bijzondere waarde met betrekking tot de betekenis van het woord *natuur* en *natuurlijk*. Het laat duidelijk zien dat het in geen geval het *tegengestelde* van *geestelijk* is. Om duidelijk te zijn, de natuurlijke takken, die niet gespaard werden (vers 21), waren ongelovigen, echter die welke opnieuw zullen worden geënt zullen gelovigen zijn. Het is heel onnatuurlijk om een wilde ent in een gecultiveerde boom te enten. Maar zelfs dit was geen zonde op geestelijk terrein. Hoeveel verder zal het terugenten zijn van de *natuurlijke* takken in hun eigen olijfboom dan niet afstaan van wetteloosheid?

Een opmerkelijke passage vraagt nu de aandacht (1 Co. 11:14). Paulus doet nu een beroep op iets wat de natuur leert om goddelijke openbaring te ondersteunen. Dit zou ondenkbaar zijn als de natuur zondig was. Het instinct leert ons dat er een onderscheid tussen de sexen is, en dit zou gehandhaafd moeten worden in de uiterlijke verschijning. Hetgeen de eer van de ene is, is de oneer van de ander. Ons huidig punt hangt niet af van de interpretatie van deze passage. Al wat nodig is, is om Paulus' instemming te zien met de onderwijzing van de natuur of het instinct. Zulke woorden komen in het geheel niet overeen met wat vandaag de dag aan ons vertoond wordt, waarbij op het natuurlijke nooit een beroep wordt gedaan tot bevestiging van de waarheid. Het feit dat de natuur vraagt om een bedekking zou waarschijnlijk een goed argument zijn tegen de gewoonte in deze dagen van verval.

De volgende passage (Gal. 2:15) is erg treffend. "Wij die Joden van nature zijn, en *geen zondaars* ..." De Joodse natuur, en ook de ruimere menselijke natuur, is niet zondig in zichzelf. Hier wordt zij in contrast met zondaars gezet. Laat ons het evangelische idee dat de natuur noodzakelijkerwijze slecht is invoegen en we zouden lezen van Joden van [zondige] natuur en geen zondaars. Nu zullen we naar een soortgelijke uitdrukking in de Efezebrief gaan, die over hetzelfde feit gaat. Daar zijn de Joden, van nature, kinderen der verontwaardiging (2:3). De Jood had veel meer dan

ter eindigen in, de tweede dood. De mensheid leert volledig de les van het kwaad, doch tijdens het leren, ontdekt ze zichzelf als hulpeloos slachtoffer van de dood. Dit is inderdaad de climax van het kwaad. Dit toont de uitermate zondigheid van de zonde. De zondaar, hoewel uit de doden opgewekt, merkt dat hij rehtens ongeschikt is om te leven en gaat de tweede dood in. Juist hier komt de behoefte aan een Redder tevoorschijn. Hij moet Iemand zijn die veel meer kan doen dan de straf van de zonde dragen. Als Hij eenvoudig een "plaatsvervanger" voor de mensen was geworden en hun zonden op Zich had genomen, dan moest Hij niet slechts sterven, maar, net als bij degenen die in de tweede dood zijn, zou er geen terugkeer tot leven mogelijk zijn behalve door een andere Redder. Christus is niet alleen maar "plaatsvervanger" om de "straf" in "plaats" van de zondaar te dragen. Hij stierf *voor*, of *ten behoeve van* de zondaar. Hij verandert zijn zonden in daden van gerechtigheid. Dit is rechtvaardiging. Hij roept het slachtoffer van de moordenaar terug tot leven, geeft terug wat de dief heeft gestolen, en oogst goed uit het kwaad wat hen veroordeelt.

Tot zo ver hebben we onszelf beperkt tot het contrast tussen goed en kwaad en het basisprincipe dat beide noodzakelijk zijn voor de kennis van één van beide. Hetzelfde principe van contrast wordt telkens weer gebruikt in het complexe proces dat gedurende de eonen de overhand heeft. Zoals in de natuur activiteit en passiviteit de werkelijkheid bepalen ten einde de oneindige verscheidenheid die we in de wereld zien voort te brengen, zo worden goed en kwaad gebruikt in eindeloze combinaties en contrasten om de enorme verscheidenheid van Gods wijsheid en de onuitputtelijke bronnen van Zijn liefde naar voren te brengen.

Alle eonen worden gekenmerkt door de aanwezigheid van kwaad, dat er niet was voor ze begonnen en niet zal zijn wanneer ze (eenmaal) eindigen. Toch zijn de eonen zelf in twee klassen onderverdeeld, sommige ervan zijn kwaad, terwijl andere *verhoudingsgewijs* goed zijn. De volgende eon, waarin het millennium valt, houdt het kwaad in bedwang, en de daaropvolgende, de laatste eon, scheidt het af en drijft het uit. In tegenstelling met deze twee, zijn de huidige eon en die voor de zondvloed de kwade eonen. Het geheim van het verschil is niet ver te zoeken. In de eersten is Christus afwezig, of, wanneer aanwezig, wordt Hij gekruisigd. In de laatste twee zit Hij op de troon en wordt het kwaad onderdrukt of tegengewerkt.

De vraag komt op hoe God volkomen onpartijdig in Zijn handelen met de mensheid kan zijn, wanneer de ene mens zichzelf in Sodom bevindt en een ander het voorrecht heeft om de Heer Zelf te horen? Het antwoord hierop ligt in de billijkheid die Gods richters-troon zal kenmerken. Het zal draaglijker zijn voor Sodom en Gomorra dan voor de steden die de Heer gedurende Zijn aardse bediening bezocht. Het richten zal worden verzacht doordat kansen en omstandigheden in aanmerking worden genomen (Mat. 10:15).

Voor sommigen is het een groot probleem, dat God in Zijn genade, enigen voor eonische redding uitkiest, zodat ze het richten in het geheel niet binnenkomen. Is het rechtvaardig van Hem om hen te bevoordelen en anderen, evenzeer onverdiend, voorbij te gaan? Waarom zou een of andere trieste zuiplap redding verkrijgen en eonische heerlijkheid wanneer een zuivere en vrome mensenvriend (die Christus niet kent) in het gericht komt?

Zelfs van de menselijke kant bezien is de *rechtvaardigheid* ervan duidelijk. We zijn echter kortzichtig, we moeten dit contrast niet de conclusie die al is vastgesteld laten vernietigen, namelijk dat de mensenvriend niet zal worden blootgesteld aan enige onrechtvaardigheid. In het gericht zal hij ontvangen naar wat hij echt verdient, en wel op zo'n manier dat hij zelf de billijkheid ervan zal erkennen en ermee in zal stemmen. Meer dan dat, bij de voleinding zal hij uiterst dankbaar zijn, in zijn mate, voor het richten van zijn vrome zonden. *Hij* zal op die dag geen aanklacht tegen God indienen. Waarom zouden wij, met een balk in beide ogen, proberen een schijnbare vlek in die van God te verwijderen?

God is niet tevredengesteld, noch is het voldoende voor Zijn doel om de buitensporige diepten van Zijn liefde te onthullen, om alle mensen te redden bij de voleinding. Het contrast is niet groot genoeg. De onderscheiding niet scherp genoeg. Zo'n weg zou diepten onontdekt laten, schuilhoeken ononthuld. Dus stelt Hij voor om het goede met het beste te vergelijken. De rechtvaardigheid van zo'n weg wordt duidelijk gemaakt door onze Heer in Zijn gelijkenis van de arbeiders in de wijngaard. Recht eist het betalen van een juist equivalent. Doch dit belet God niet om vrij te *geven* wanneer Hij dat verkiest (Mat. 20:1-16).

God zal meer dan rechtvaardig zijn voor *allen*. Het is slechts de latente

phusis, natuur in de Staten Vertaling

- Rom. 1:26 veranderd in het gebruik tegen *nature*
 Rom. 2:14 van *nature* de dingen doen die der wet zijn,
 Rom. 2:27 de voorhuid die uit de *natuur* is,
 Rom. 11:21 is het dat God de *natuurlijke* takken niet gespaard heeft,
 Rom. 11:24 uit den olijfbom die van *nature* wild was, en tegen *nature* in den goeden olijfbom ingeënt, hoeveel te meer – zullen *deze*, die *natuurlijke* takken zijn
 1 Cor 11:14 Of leert u ook de *natuur* zelve niet,
 Gal 2:15 Wij zijn van *nature* Joden, en niet zondaars uit de heidenen (NBG: *geboren* Joden)
 Gal 4: 8 die van *nature* geen goden zijn; (NBG: het in *wezen* niet zijn)
 Efs 2: 3 waren van *nature* kinderen des toorns gelijk ook de anderen
 Jac 3: 7 Want alle *natuur* beide der wilde dieren en der vogelen – is getemd geweest van de menselijke *natuur*;
 (A.V.: *kind*, *mankind*; NBG: *soorten*, *menselijke natuur*)
 2 Pet 1: 4 opdat gij door dezelve der goddelijke *natuur* deelachtig zoudt worden,

Niet alleen wordt de natuur verbonden met de wet, maar zij stemt ook overeen met het geweten. Dit is belangrijk. Een “slecht” geweten is in werkelijkheid een goed (functionerend) geweten. Het geweten kan gesmoord, afgestompt, verwaarloosd of genegeerd worden, maar het staat nooit aan de kant van de zonde. Hoe afgestompt een geweten ook mag worden, voor zover het nog gevoelig is, is het tegen zonde. Een geweten kan zwak zijn, maar de kleine overgebleven kracht ervan zal niet aan de kant van de zonde staan. Maar het is niet noodzakelijk dit punt breed uit te meten, want ik ken niemand die zonde aan dit vermogen toeschrijft. Zelfs degenen die vasthouden aan de volkomen verdorvenheid zouden hier een uitzondering maken. Dat zouden ze ook moeten doen met betrekking tot de menselijke natuur, want geweten ondersteunt slechts dat wat instinctief aanwezig is in de mensheid.

Het feit dat de natuur harmonieert met de wet wordt bevestigd in Rom. 2:27 (hierboven geciteerd). De Jood had de wet ontvangen en was toegelaten tot die exclusieve klasse, de Besnijdenis genaamd. Hij zou zeker de wet die hem gegeven was hebben moeten vervullen. Toch overtrad hij die. Ze zullen geoordeeld worden door de Onbesnedenheid, die geen andere wet hadden dan hun instinct of natuur, welke eigen is aan de gehele mensheid. Hierdoor waren sommigen in staat om de voorschriften van de wet en haar vereisten tot op zekere hoogte te vervullen. Een zondige natuur zou geheel

ziel is een tijdelijke toestand, te wijten aan de sterfelijkheid van de mens. Was Adam onsterfelijk geschapen, zodat hij niet kon sterven, dan zou de leven-gevende geest zozeer zijn handelingen hebben beheerst dat hij niet gezondigd zou hebben. Zo zal het zijn met de gehele mensheid wanneer ze worden verlevendigd.

Het is de *zinnelijke* mens (om met de term van de Authorized Version te spreken), ofwel iemand die *ziels* is, die niet de dingen van Gods geest ontvangt. Hoe vaak is deze passage niet tegen me gebruikt om te bewijzen dat geduldig onderzoek en systematische studie van de Schriften, zijnde de methoden van een “natuurlijk” mens, me nooit in staat zullen stellen om Gods Woord te begrijpen! Ik dank God voor het getuigenis dat ik niet onnatuurlijk ben. Het is vaak erg moeilijk om tegen de natuur, of het instinct, in te gaan, want zij is grotendeels onderbewust, maar de ziel zou goed onder controle moeten worden gehouden. Als we toestaan dat lichamelijke genietingen ons leven beheersen, dan zijn we ziels, en niet in staat om geestelijke onthullingen te ontvangen.

Nu zijn we toegekomen aan het positieve bewijs. We verzoeken onze lezers om zorgvuldig de volgende passages in ogeschouw te nemen, waarin overal het woord *phusis*, *natuur* voorkomt. De aanhalingen zijn gewoonlijk te kort om de volledige context weer te geven. Het zou goed zijn als de lezer elke passage zou opslaan en de context zorgvuldig zou afwegen. Bij zo'n studie gaan we ervan uit dat het slagen ervan grotendeels ligt in het begrijpen van een sleutelpassage, één die zo letterlijk mogelijk is en die duidelijk het vast te stellen punt laat zien. Hiervoor bevelen we een grondige studie van het gebruik van deze term in de eerste hoofdstukken van de Romeinenbrief aan. Wij beweren dat de eerste twee vindplaatsen geheel in tegenspraak zijn met de huidige theologische opvatting van de menselijke natuur. We zijn er diep van overtuigd dat het onmogelijk is de term in zijn gewoonlijk geaccepteerde betekenis te blijven gebruiken, als “zondige natuur”, zonder een grenzeloze verwarring te veroorzaken, en we verzoeken onze lezers beleefd, in het bijzonder diegenen die spreken en schrijven, het probleem grondig te onderzoeken.

indruk dat Hij niet rechtvaardig is voor ongelovigen, de niet-uitverkorenen, wat de suggestie wekt dat er een element van partijdigheid zit in Zijn genade voor de weinigen. Na te hebben voorzien in een volledige verantwoording met al Zijn schepselen, wat goed is, stelt God voor om de rijkdom van Zijn liefde, wat beter is, en de allesovertreffende rijkdom van Zijn genegenheid, wat het beste is, te tonen. In feite, is het dit laatste wat Zijn doel is geweest in al het andere, alleen is er een piramide van liefde nodig om de top op te richten.

Om te beginnen, door welk proces redt God nu mensen? Is het niet in essentie, precies hetzelfde proces als dat wat de ongelovige zal redden in de toekomst? Zij worden in de aanwezigheid van de grote witte troon gebracht en leren Gods gerichten over hun zonden. Wij worden in Zijn aanwezigheid gebracht op Golgotha en leren dezelfde les door Hem Die daar leed. Geen enkel toneel in het gehele universum van tijd of ruimte zal ooit de afschuwelijkheid van zonde tentoonstellen als het kruis van Christus dat doet. Zelfs de grote witte troon met zijn tentoonstelling van de zonden van myriaden van de mensheid, zal het niet evenaren. We weten wat zonde is, niet slechts door onze eigen trieste ervaring, maar door de plaats die het Hem gaf. Hij was de Hoogste van de hemel. Het maakte Hem de laagste van de aarde. Hij was het leven en het licht van allen. Het plaatste Hem in de duisternis van de dood. De paal waarop Hij werd genageld is de ware boom waar we de kennis van goed en kwaad kunnen verwerven. Als we dit kennen, welke noodzaak is er voor ons om het gericht binnen te gaan?

Maar het kruis onthult veel meer dan het richten. Het kwaad wordt overschaduwd door het goede. De levende en de verbijsterende contrasten tussen de grenzeloze liefde van God en de miserabele slechtheid van de mens maken het zowel het richten als de voltooiing voor allen die hun blik erop laten rusten. Hij is onze Richter en onze Redder tegelijkertijd, en we treden in een voorsmaak van de zaligheid die uiteindelijk al Gods schepselen zal omarmen.

In Gods handelen in de verschillende huishoudingen zien we de enorme waarde van contrast, met als doel een piramide op te bouwen om uitdrukking te geven aan Zijn genade. God riep niet alle naties, maar koos er één als het onderwerp van Zijn gunst. Met dit als een achtergrond, keert Hij Zich tot de verachte vreemdelingen wanneer Zijn gekozenen afvallen.

Door de hoogste eer te bewijzen aan diegenen die het het minste verdienen, is Hij er ten slotte in geslaagd voor het aanschouwelijk onderwijs te zorgen waardoor niet alleen de mensheid, maar ook de hemelse sferen, de gulheid van Zijn liefde kunnen leren kennen en zich daarin vermeien.

God Zelf plantte de boom van kennis van goed en kwaad in het midden van de hof van Eden. Daar beide waren samengevoegd in één enkele boom, was het onmogelijk voor Adam om goed zonder kwaad te kennen. Het contrast tussen die twee is het enige middel dat het schepsel heeft om te komen tot de realisatie van Gods goedheid en de waardering van Zijn liefde. Hierom zijn zonde en kwaad het universum tijdelijk binnengedrongen. Hun aanwezigheid is verbijsterend, maar hun verblijf is kort, en hun uiteindelijk effect: niet alleen de kennis van goed, maar ook het vreugdevolle contact met en de aanbidding van de God van alle goed.

diepgeworteld instinct. Het zou onze natuurlijke vorm van leven moeten worden. Er is niet de minste verwijzing naar onze menselijke *natuur* in deze verzen. Ze verwijzen puur en alleen naar de *ziel*. *Psuchê* betekent *ziel*, en dit is het bijvoeglijk naamwoord *ziels*. En het verwijst niet slechts naar het bezit van een ziel. Alle mensen, zelfs de meest geestelijke, hebben bewustzijn en gevoel, dat is de ziel, maar ze zijn daarom niet noodzakelijkerwijze *sensueel of zintuiggericht*. Een ziels mens staat onder de heerschappij van zijn zintuigen, zijn begeertes. Zijn lichamelijke genoegens beheersen zijn leven. Dat is niet *natuurlijk*, het is *onnatuurlijk*.

Er wordt ons uitdrukkelijk verteld dat zinnelijkheid *buiten* de natuur valt (Rom. 1:26). Het is *niet* natuurlijk om toe te geven aan onze begeertes buiten dat wat instinctief is. Maar het instinct dat in ons werd geplaatst bij de schepping was toen niet zondig en wordt het ook niet zonder *onnatuurlijk* te worden. Het is een ernstige misvatting om te zeggen dat de natuurlijke of *instinctieve* mens Gods geest niet ontvangt, zelfs als het in de “Bijbel” staat. God heeft het niet gezegd. Hij heeft heel wat gezegd wat ermee in strijd is. Hoe onbelangrijk deze “losse” weergave voor sommigen ook mag lijken, vele heiligen zijn erdoor afgebogen naar verbijsterende zijwegen. Het is onmogelijk voor hen om hun natuur of instinct volkomen te negeren. Wanneer ze honger hebben, willen ze eten, zelfs als dat “natuurlijk” is. Als ze dorst hebben drinken ze. Ze volgen hun instinct (of natuur) om extreme hitte of kou te vermijden en om voorzieningen voor henzelf en hun geliefden te treffen. Het is alleen omdat ons instinct onderbewust is dat we ons niet realiseren hoe we er voortdurend op steunen. Geen enkele hoeveelheid geestesleven zal ons tegen onze natuur in leiden.

Wat de ziel is, hebben we elders volledig uiteengezet, maar een nieuwe studie vanuit een ander standpunt kan helpen. *Ziel* is *lichamelijk gevoelsleven*, geen *geestelijk leven*, waarvoor het gewoonlijk ten onrechte wordt aangezien. Een *ziels* mens houdt van de genoegens voortkomend uit eten en drinken en alle andere prettige en aangename gevoelens, meer dan van de ontastbare ervaringen van de geest. Ze spreken hem niet aan. Maar alleen het feit van het hebben van een ziel houdt niet het gebrek aan geestelijk leven in. De mens heeft *beide*, een geest en een ziel, dat wil zeggen, hij heeft *leven* en *gevoel*. Toch is het lichaam sterk geneigd om zijn gevoelens te volgen. Het is op dit moment *ziels*. Maar de tirannie van de

De juiste manier om de rol die de menselijke natuur in ons leven speelt te ontdekken is niet haar vanuit de evangelische geloofsbelijdenissen te bedenken, maar door het gebruik ervan in de Schriften te overdenken. Zoals gewoonlijk, worden we op een dwaalspoor geleid door onze gangbare vertalingen. In de Authorised Version wordt *natuur* ook gebruikt voor verwekking of afstamming (*genesis* Jac 3:6). *Van nature* is in de A.V. ook een foutieve vertaling van *onvervalst* (*genuinely*) (*gnesios*, Fil 2:20). In de A.V. is *natuurlijk* zodoende de weergave van drie woorden, *genesis* (*generation* or “inherited”) (verwekkend of “geërfd” Jac 1:23) en *psuchikos*, *ziels* naast de juiste term, *phusikos*, *natuurlijk* (*of van de natuur*) (Rom 1:26,27; 2 Pet 2:12). Het is de verandering van *ziels* in *natuurlijk* die, met betrekking tot de menselijke natuur, de meeste misverstanden heeft veroorzaakt. Vandaar dat het waardevol is om de vindplaatsen van dichtbij te bekijken. Als de lezer de reeds gegeven verwijzingen en de nu volgende in zijn Bijbel zou willen corrigeren, zou dat helpen om de verwarring die vertalingen hebben veroorzaakt weg te nemen.

psuchikos, ziels in de Staten Vertaling

- 1 Cor 2:14 Maar de *natuurlijke* mensch begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, ... (NBG: *ongeelustelijk*)
- 1 Cor 15:44 Een *natuurlijk* lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt. Daar is een *natuurlijk* lichaam, en daar is een geestelijk lichaam
- 45 Alzoo is er ook geschreven: De eerste mensch Adam is geworden tot eene levende ziel, de laatste Adam tot eenen levendmakenden geest.
- 46 Doch het geestelijke is niet eerst, maar het *natuurlijke*, daarna het geestelijke
- Jac 3:15 Dit is de wijsheid niet die van boven afkomt, maar zij is aardisch *natuurlijk*, duivelsch. (A.V.: *sensual* NBG: *ongeelustelijk*)
- Judas 19 Deze zijn het die zichzelf afscheiden, *natuurlijke* mensen, den Geest niet hebbende. (A.V.: *sensual*)

In de eerste twee passages neemt de lezer vier van de bijzonder ongelukkige foutieve vertalingen in de Authorized Version waar. Het is moeilijk zich een begrip te vormen van de verwarring die ze hebben gecreëerd en dat nog steeds doen in nederige en hongerige harten, die ernaar verlangen om God te behagen. Ze zijn een strik op hun pad en een steen des aanstoots. Hier wordt *natuurlijk* tegenover *geestelijk* gezet en als gevolg daarvan, is het geestelijk leven van velen onnatuurlijk, gespannen en gekunsteld. Het geestelijk leven zou niet slechts een uiterlijke schijn moeten zijn, maar een

7 DE GROOTSTE FOUTEN VAN DE MENS

Twee grote fouten ontsieren de weg van de mensheid gedurende de eonen: Adams overtreding in Eden en Israëls moord op de Messias op Golgotha. Het is niet onze bedoeling om hier iets van af te doen, maar om een frisse kijk te krijgen vanuit het standpunt van Gods opzet. We hebben te lang gekeken naar de menselijke kant van zonde. Het heeft onze ogen verblind en onze harten verhard. We moeten Gods gedachten erover leren kennen. We behoeven er niet voor terug te deinzen om Hem met zonde te associëren. Zijn Zoon wandelde onbevlekt temidden van haar meest gemene vormen, toch herautte het slechts Zijn heiligheid.

De vaak-herhaalde vraag, “Zou God Adams zonde kunnen hebben voorkomen?” kan worden beantwoord met een nadrukkelijk “Ja!” Meer dan dat, God kon hem als niet in staat zijnde te zondigen hebben geschapen, maar Hij maakte het niet alleen mogelijk voor hem om te overtreden, maar onmogelijk voor hem om anders te doen. Adam overtrad bij de eerste test. We aarzelen niet te geloven dat Adam, evenals geheel zijn nageslacht, besloten werd onder hardnekkigheid, zodat hij binnen het bereik van Gods ontferming zou mogen komen. (Rom. 11:32).

Met alle respect moeten we volhouden dat als het Gods opzet en bedoeling was om Adam zonde-bestendig te maken, dat dan niet alleen Adam, maar God Zelf, gefaald heeft. Als een uitvinder een machine bouwt die bij de eerste test kapotgaat, aarzelen we niet hem een mislukking te noemen. Bovendien, als de eerste poging zo ongelukkig was, welke grond hebben we dan om te vertrouwen op Zijn toekomstige prestaties? Dit is een ernstige zaak en die erop neer komt dat Adam de onderliggende opzet van zijn Schepper vervulde, of we hebben een God die deze naam niet waardig is.

Dat het binnen Gods vermogen lag om voor een mens te zorgen die, niet alleen de milde verleiding van de hof, maar zelfs de zwaarste druk van de zonde kon weerstaan, wordt overtuigend getoond in het geval van Christus. Ja zelfs, hier zorgde Hij voor een Man die niet alleen in staat was onbevlekt te leven op een toneel van gemene zonde, en de aanwezigheid ervan in anderen te verdragen, maar in staat was te buigen voor de wil van God en de vernedering en morele schande voortvloeiend uit het feit dat Hij

de plaats van de zonde zelf in nam, kon verdragen, en er onbezoedeld en onbevlekt door kon komen in Gods ogen.

Als Adam nooit gezondigd had zou hij een neutrale, een met waarneming uitgeruste kluif aarde zijn geweest, ongeschikt voor de kameraadschap van zijn Schepper. Van één ding kunnen we zeker zijn. Hij zou nooit kwaad hebben gekend. En we kunnen er even zeker van zijn dat hij nooit goed zou hebben gekend. Hij zou God niet hebben vervloekt vanwege de zonde, noch zou hij Hem hebben gedankt voor Zijn weldaden, noch Hem hebben aanbeden vanwege Zijn genade. Hij zou volkomen hebben gefaald om het doel van zijn schepping te vervullen. We moeten ons altijd in acht nemen dat de boom van de kennis van goed en kwaad een dubbele functie had. Niemand vergeet dat hij de kennis van kwaad bracht. Maar hij was in de eerste plaats de boom van de kennis van goed. Adam had geen waardering voor het goede waarmee hij werd omringd. Omdat hij niets anders kende, was het geen goed voor hem. Hij ontving het als een vanzelfsprekende zaak, zonder een gedachte van dankbaarheid.

Adam kon onbepakt hebben doorgeleefd in zo'n ongewaardeerd paradijs, maar dat zou een onnoemelijk verlies voor zichzelf en Zijn Schepper zijn geweest. Hij zag alleen Gods hand, Zijn hart bleef verborgen. Er moet een of ander middel worden gevonden om een antwoord van Adams hart op de Goddelijke verlangens op te wekken. Hij moet leren om het goede te waarderen. Hoe kan dit worden bereikt?

Het is opvallend en vol van betekenis, dat de boom waarvan Adam at geen latere overweging van God was. Adams negeren van het goede leidde niet tot het planten ervan. Hij was al volgroeid en vruchtdragend. Bovendien was hij niet verborgen in een uithoek, in ondoordringbaar struikgewas, onbenaderbaar en onaantrekkelijk. Hij stond juist in het midden van de hof, toegankelijk en in elk opzicht begeerlijk. Als het er alleen om ging Adam te weerhouden de vrucht ervan te eten, had hij eenvoudig verwijderd kunnen worden. Of nog eenvoudiger, hij had nooit geplant hoeven worden. God alleen was verantwoordelijk voor alle omstandigheden van Adams overtuiging.

Maar het is van nog grotere betekenis dat hij twee onscheidbare functies in zich verenigde. Misschien zouden wij liever één boom hebben gehad om de kennis van het goede te leren en een andere om ons in de kennis van het

9 DE MENSELIJKE NATUUR

IN GODS WOORD is de menselijke natuur goed. In de evangelische theologie is zij slecht, erg slecht. Dit is een van de uitdrukkingen die zelfs Bijbelleraars met een diep inzicht volkomen hebben gewijzigd ten opzichte van de schriftuurlijke betekenis, zodat "natuurlijk" een synoniem van *zondig* is geworden. Subtiel en onbewust tast dit hun uiteenzettingen van de Bijbel ernstig aan en het heeft een sterke neiging om het geloofs-pad in de richting van het asceticisme te verleggen. Het extreme resultaat in sommigen van de meest ernstige zielen is een *onnatuurlijk* leven, in plaats van een *bovennatuurlijk* leven. Ze vrezen elke instinctieve impuls en iedere eigen emotie, als komende vanuit een zondige bron. Het gevolg is een kunstmatig, geforceerd en "religieus" bestaan, waarin het aan die spontane en opgetogen vreugde, of onbevengene vrijheid ontbreekt die de onze is in Zijn Geliefde.

Sommigen zullen echter zeggen: "Dan geloof je niet dat er niets goeds is in de mens! Je denkt dat er iets in hem is dat niet gered hoeft te worden!" Door zulke zinsneden die meer gebaseerd zijn op evangelische uitdrukkingen dan op de Schriften, kan veel van de waarheid worden verworpen. Bijvoorbeeld, laten we hetzelfde argument gebruiken betreffende het menselijk geweten. Is het geweten goed, of is het slecht? Mensen worden door hun geweten schuldig bevonden (Joh. 8:9). Als het geweten zondig zou zijn, zou het dit zeker niet doen. Paulus doet een beroep op zijn geweten (Rom. 2:15; 9:1). Welke waarde heeft dit als het in elk opzicht slecht is? Van ons wordt gevraagd geloof en een goed geweten te behouden (1 Tim. 1:19). Zeker, er kan een bezoedeld geweten en een slecht geweten zijn, maar deze veroordelen een mens, en zijn onmiskenbaar bewijs dat zijn geweten niet aan de kant van de zonde staat. Te concluderen vanuit de theologische theorie van volkomen verdorvenheid, dat alles wat tot de mens behoort radicaal verkeerd is, is met betrekking tot het geweten niet waar. Het is evenmin waar met betrekking tot zijn natuur. Deze zijn beide tegen de zonde. Bij het zondigen wordt het geweten onderdrukt. Wat *onnatuurlijk* is, is zondig.

kwade in te wijden. Doch dit is vanuit de aard der dingen onmogelijk. Wij kunnen proberen ons een idee van licht te vormen zonder duisternis erbij te betrekken, maar dat blijkt onmogelijk te zijn. Licht kan alle duisternis verdrijven, doch *het kennen ervan* steunt op z'n tegenpool. Evenzo kan door menselijke wezens het goede niet worden gekend los van het kwade.

De functie van het kwaad in de wereld is om waardering voor het goede bij te brengen. Het is Gods achtergrond waartegen Hij Zijn genade des te beter zal doen uitkomen. We zeggen niet dat kwaad noodzakelijk is voor het *bestaan* van het goede, want dan zou het altijd hebben bestaan en altijd aanwezig blijven. Kwaad is een les die, eenmaal geleerd, geen herhaling behoeft. Door de zwartheid ervan zal het de stralen van altijddurend geluk verhelderen lang nadat het verdwenen is.

Bovendien beging Adam geen misstap zo lang hij alleen was, voordat Eva hem als hulp werd gegeven. Wat hij miste was geestelijk onderscheidingsvermogen. Hij was onbekend met Satans woorden en wegen, anders zou hij niet hebben toegegeven aan het verlangen het lot van zijn vrouw te delen. Adam werd niet verleid door zonde. Hij werd niet misleid door de verleider (1 Tim. 2:13,14). Het was niet zo maar een excuus toen Adam zei, "De vrouw die Gij mij gegeven hebt, die heeft mij van de boom gegeven en ik heb gegeten."SV Hij had bewust deel aan haar zonde en overtreding en krenking. Hierin was hij een type van de Tweede Mens, Die geen zonde kende, doch zonde werd vanuit liefde voor de Zijnen. Het was fout dat hij naar zijn vrouw luisterde, maar het was een diepgaand bewijs van zijn genegenheid, want hij was liever bij haar in zonde met alle gevolgen daarvan, dan alleen in onberispelijke eenzaamheid (Gen 3:12,17).

Evenmin was de verdediging van de vrouw alleen maar een excuus. Door schepping was zij niet de gelijke van de beproever. Volkomen aan zichzelf overgelaten zou ze nooit hebben gedacht aan ongehoorzaamheid. Heel belangrijk in de eerste misstap van de mens en dat moeten we niet vergeten is, dat het vlees van zowel Adam als Eva slapend was. Afgezien van invloeden van buiten, zouden ze nooit een fout hebben gemaakt. Maar daarover hadden ze geen macht. We beseffen diep van binnen dat Adams zonde de mensheid in een positie heeft geplaatst waar zondigheid aan hen wordt opgedrongen zelfs nog voordat ze een wil hebben. Zo was ook Adam omringd door krachten die hem overweldigden.

De stelling dat Adams zonde Gods onderliggende opzet vervulde in de schepping lijkt in conflict te zijn met de instructie dat hij niet van de boom van kennis van goed en kwaad mocht eten. Dezelfde schijnbare tegenspraak loopt door de gehele Schrift, maar wordt het duidelijkst zichtbaar in het kruis van Christus. Niemand zou eraan denken om zijn moordenaars vrij te spreken op grond van het feit dat het Gods wil was dat Hij moest lijden. Er kan geen twijfel over bestaan dat alles wat zij deden in overeenstemming was met het vaste raadsbesluit en de voorkennis van God, gevormd lang voordat zij ook maar bestonden. Maar zij begrepen Zijn opzet niet en handelden er volkomen onafhankelijk van. De grote heerlijkheid van Gods wijsheid wordt getoond in de manier waarop Hij Zijn wil uitwerkt door middel van de onwetendheid en tegenstand van Zijn vijanden. Christus gekruisigd laat de volkomen nutteloosheid zien van het tegenwerken van God, want Hij heeft onze maat en weet wat wij zullen doen, en heeft overeenkomstig Zijn plan getrokken. Laten we toch altijd Gods opzet gescheiden houden van het proces dat wordt gebruikt in de verwezenlijking ervan.

Sommigen zullen dan zeggen dat God Adam een verbod oplegde opdat hij het zou overtreden. Precies. Later gaf Hij Israël een wet, door Mozes. Ook zij dachten dat Hij bedoelde dat ze haar zouden houden, en in een fataal moment van zelfverzekerdheid, beloofden ze dat te doen. Maar ons wordt duidelijk verteld dat de wet werd gegeven tot een volkomen ander doel — dat de zonde een onmatige of buitensporige zondaar kon worden. Als de wet gehouden was, zou het doel waarvoor ze ontworpen was niet bereikt zijn. Evenals de wet die op Adam werd gelegd, ging ze vergezeld van een vloek. Zegen komt door de vloek, en niet door het houden van de wet (Rom. 7:13).

Het zal daarom duidelijk worden, dat de aanwezigheid van zonde in het universum geen fout van Gods kant is, maar een deel van Zijn plan om de harten van Zijn schepselen te bereiken. Zodra we proberen om de verantwoordelijkheid voor de zonde van Zijn schouders op die van welk van Zijn schepselen ook te schuiven, of het nu Satan of Adam is, dan betrekken we Hem inderdaad in de zonde, wat het fundament van alle toekomstige heerlijkheid aantast. Als ook maar één enkele van Zijn schepselen niet aan de opzet van zijn bestaan voldeed en aan Zijn bestuur zou ontsnappen, wat zal dan een nog grotere opstand tegenhouden? Dan zal God worden

Zelfs opstanding verandert onze menselijke *natuur* niet. Onze lichamen zullen opstaan in *kracht*. Ze zullen worden *verlevendigd*. Ze zullen *geestelijk* zijn, dat wil zeggen, beheerst door de geest in plaats van de ziel, zoals nu. Om volledig te zijn: wij, die een hemelse bestemming hebben, zullen worden veranderd. Maar de verandering betreft niet onze natuur.

Samengevat. Het is volkomen onschriftuurlijk en misleidend om zonde te verbinden met een verandering in de menselijke natuur. Zonde trad binnen door een enkele daad, en noch een opeenvolging van daden, noch een leven lang, noch een aantal generaties, kan de natuur van Gods schepselen veranderen. Zonde verwoest het leven en eindigt in de dood. Een verandering in natuur leidt niet tot ontbinding.

Vandaar ook dat dezelfde theologie die mensen een zondige natuur geeft hen ook met een eeuwig leven in ellende en zonde opzadelt. Zij ontkent het dood-toebrenghende effect van zonde en vervangt dit door leven en natuur, die niet alleen wonderbaarlijk gegeven zijn in het begin, maar wonderbaarlijk in stand gehouden om de oneindige hoeveelheid lijden en kwelling te ondergaan. We hebben er geen behoefte aan onze mening te geven over een god die zo vrijgevig is met zijn wonderen van verdoemenis, terwijl hij, met oneindig veel minder moeite, wonderen van zegen zou kunnen uitwerken. We hebben er geen behoefte aan om te onderzoeken wat zijn doel is bij zo'n handelswijze, want dit is bij het waanzinnige af — en deze god is louter een verzinsel, een mythe van 's mensen ontaarde verbeelding.

Welk een heerlijke zegen is het om onze God te kennen, Die ons inzicht gegeven heeft, niet alleen in Zijn wegen en Zijn woorden, maar zelfs in Zijn hart! Hij is liefde. Liefde kan tijdelijk afstand nemen, maar alleen opdat het samenzijn later des te inniger zal zijn. Hij laat toe dat mensen van Hem vervreemden, zodat ze verzoend kunnen worden. Zonde is niet Zijn tiran, maar Zijn slaaf. Zij maakt kapot opdat Hij kan helen. Zij doodt opdat Hij levend kan maken. De functie ervan is Gods schepselen hun volkomen afhankelijkheid van Zijn kracht te laten zien. Zij geeft hen een gezond afgrijzen van het bestaan zonder Hem. Zonde zal hen veranderen van Zijn schepselen in Zijn vrienden. Zij zorgt ervoor dat Hij hen aan z'n borst kan drukken.

Ik raakte erdoor in verwarring en daarom bestudeerde ik het woord “natuur” in mijn concordantie. Het gevolg was dat ik tot de conclusie kwam dat het op een onschriftuurlijke manier gebruikt werd. Ik nam de zaak later op met mijn mede-redacteur, V. Gelesnoff, en we kwamen overeen om niet toe te staan dat dit woord op deze manier gebruikt zou worden in ons tijdschrift. Sindsdien heeft het me bezig gehouden in mijn studies, en heeft het me doen inzien dat het de oorzaak was van veel verwarring. We bevelen deze handelwijze aan onze lezers aan, als ze zich een helder begrip van Gods gedachten willen vormen. Schaf alle onschriftuurlijke uitdrukkingen af. Heb een model van gezonde woorden. God belooft het door het geven van gezonde gedachten.

Zulke uitdrukkingen als “zondige natuur”, “natuurlijke verdorvenheid”, etc, hebben een vertekende invloed gehad op de leer van de menselijke bestemming. Als het in de menselijke natuur ligt om te zondigen, dan zal de mensheid moeten worden veranderd om gered te worden.

Dit heeft geleid tot het dwaze bijgeloof dat we “engelen” in een mythische hemel zullen worden. Maar God gaat de aarde en het hele universum aan mensen onderwerpen, met “menselijke naturen”, met aan het hoofd de grote Mens, Christus Jezus.

Een van de grootste moeilijkheden verbonden met de vleeswording verdwijnt, zodra we inzien dat de moeder van onze Heer geen “zondige natuur” had. Had ze die wel, dan zou geen enkele drogreden een eerlijk hart ervan kunnen overtuigen dat ze deze “natuur” niet overbracht op haar Zoon. Zeker, een speciaal wonder zou Hem vrij hebben kunnen houden van enige smet, maar we hebben geen aanwijzing dat zo’n wonder noodzakelijk was. We hebben geen reden te geloven dat Maria vrij van zonde was. Maar de *kracht* van God is het doeltreffende correctiemiddel tegen zonde, zodat haar Nakomeling heilig, onschuldig en rein was.

Allen hebben gezondigd en *derven* (of komen tekort, missen) (Rom. 3:23). Deze eenvoudige uitspraak doet hele theologische systemen in duigen vallen, in het bijzonder die welke door de meest eerlijke evangeliepredikers worden aangehangen. De beeldspraak van de nieuwe geboorte is gebruikt om het idee overeind te houden dat de mens een nieuwe natuur nodig heeft. Doch de verwekking zelf heeft nooit enige verandering in die richting gemaakt. Waarom zou het dit dan in beeldspraak weergeven?

onttroond, en zal chaos en verwoesting heersen.

Maar wij moeten niet tevreden zijn met het herleiden van zonde tot de opzet van God zonder iets te ontdekken van de plaats ervan in die opzet, want juist dit geeft Hem eer en brengt zegen aan ons hart. Als God slechts kwaad en zonde *toestond*, zouden we uiteraard kunnen afleiden dat het eerder een belemmering dan een hulp voor Zijn bestuur is. Bovendien zou dat inhouden dat Hij er niet de hand in zou hebben en dat Zijn hart er niets van verwachtte.

Evenals de aard van zonde ons verstand rust geeft met betrekking tot de oorsprong ervan, zo heelt de aard van God onze harten met betrekking tot het doel ervan. Nu we weten *hoe* zonde binnentrad, is het niet moeilijk te ontdekken *waartoe* zij kwam. Zonde werd opzettelijk door God geïntroduceerd om als achtergrond te dienen voor het tonen van Zijn karakter en eigenschappen. Hij plantte de boom, Hij gaf de vrouw, Hij introduceerde de slang. Alle factoren die Adam er toe brachten te zondigen, direct of indirect, kwamen van Zijn hand.

Maar Zijn wijsheid en Zijn opzet worden het duidelijkst zichtbaar in de eigenschappen waarmee Hij de zonde bekleedt zelfs nog voor deze is begaan. Is ze bedoeld om Zijn rechtvaardigheid te openbaren? Dan moet Hij haar het breken van een belemmerende wet maken. Is ze bedoeld om Zijn genegenheid te tonen? Dan moet Hij haar het verbreken van vriendschap maken. Het is omdat Adams zonde, of fout, tegelijkertijd zowel een overtreding als een krenking was dat ze het middel tot openbaring wordt, niet alleen van Zijn hand, maar ook van Zijn hoofd en Zijn hart.

Houden we onze nauwkeurige definitie van zonde voor ogen, dan zouden we feitelijk God aanklagen, dat wil zeggen, Hem beschuldigen van (doel)missen, indien we zouden willen volhouden dat Adams zonde los van Zijn opzet stond. Als het Gods bedoeling was dat Adam zondeloos zou blijven, als God hem schiep in de veronderstelling dat hij heilig zou blijven, dan maakte Hij een ernstige fout, Hij zondigde. Maar als Adam, in zijn zonde, Gods opzet vervulde, dan bewijst juist de zonde van Adam de zondeloosheid van God.

Wij dan zijn er zeker van, dat zonde, falen of doelmissen, nooit enige ruimte in God Zelf had. Maar we kunnen dit standpunt alleen volhouden als we erkennen dat zonde een plaats in Zijn opzet heeft. Als zonde een in-

dringer is, ongewenst, in de war sturend, en eeuwig, dan was het “toelaten” ervan in het universum de allergrootste fout.

Zonde, herhalen we, is falen, het doel missen. Als God de redding van allen wil, en, vanwege krachten buiten Hem, niet in staat is het verlangen van Zijn hart te verwerkelijken, maar de overgrote meerderheid, of zelfs maar een overblijfsel, in eindeloze kwelling stort, dan zou dat niet alleen de zondigheid van Zijn schepselen bewijzen, maar het zou aan het hele universum tonen dat Hij het doel dat Hij Zichzelf had gesteld niet had bereikt, en daarmee zou Hij de grootste van alle zondaars zijn.

Volgens de ijdele filosofie van mensen wordt het verkeerde gerechtvaardigd door het goede. Maar goedgevoelen is neutraal. De man die al zijn rekeningen stipt betaalt, verwacht niet dat dat een oude schuld vereffent. De boekhouder die een fout maakt wordt niet gedekt door de correctheid van al het andere. Als een fout onherroepelijk is geworden, kan hij misschien de zaak nog recht zetten door een andere fout te maken om de eerste op te heffen. In Gods grote boekhouding wegen de zonden van Zijn schepselen bij lange na niet op tegen het werk van Degene die voor ons tot *zonde* werd gemaakt, hoewel Hij geen zonde kende.

We kunnen voor onze verkeerde daden uit het verleden geen “goedmaken”¹⁰ bewerken door een oprecht leven te leiden. Aan de Israëliet werd geen werk gegeven om zijn zonden te bedekken. Een rechtvaardige wet vroeg al alles wat hij kon doen. Zijn zonden moeten op geheel andere gronden worden tegemoetgetreden. Vandaar dat ze van hem werden overgebracht op een dier dat niets tegen zich had. De uitstorting van de ziel ervan op de aangewezen manier op Gods altaar, maakte een beschutting voor de ziel van degene die offerde, en bracht de weegschaal van recht weer in evenwicht. Niet dat het dit werkelijk tot stand bracht. Geen dier kan voor een mens in de plaats treden.

De grootste overtreding van de mens corrigeert zijn kleine fout in Eden bovenmate. Realiseren we ons wel ten volle dat, voor zover het de mens betreft, we alles wat we in Christus hebben, te danken hebben aan een zonde die onuitsprekelijk veel erger is dan de overtreding in Eden? Waarderen we het feit wel dat geen enkele grote of goede daad ons ooit die zegen bracht

¹⁰ Atone = verzoening doen of bewerken in de ‘Oud Testamentische’ zin

zwakheid van zonde tegen. De geest die leven gaf aan de dode Christus maakt woonruimte in ons. De geest die Christus uit de doden opwekte geeft meer levenskracht aan onze sterfelijke lichamen. Aan de leden die uit zwakheid in zonde zouden vallen wordt vermogen gegeven om daden van rechtvaardigheid te verrichten (Rom. 8:1-14).

Het belang van deze onthullingen zal duidelijk zijn aan iedereen die verontrust is met betrekking tot het probleem van zijn eigen geneigdheid tot zonde, of wie heeft rondgedoeld in een van de vele moerassen die dit onderwerp oproept. Onze “zondige natuur” is het slachtoffer geweest van allerlei soorten theologische remedies. Er zijn pogingen gedaan om haar te onderdrukken of haar in zijn geheel uit te roeien, hoewel zij nooit bestaan heeft!

Maar het is niet nodig om te morrelen aan onze natuur of om deze uit te schakelen, want er heeft daarin geen verandering plaatsgevonden sinds zij werd gegeven bij de schepping. Er is geen enkel woord in de Heilige Schrift om te laten zien dat zij radicaal veranderd werd bij de intrede van de zonde. Er mag dan levenskracht aan zijn ontnomen, zij is niet omgevormd.

Misschien zijn er velen die deze regels lezen en diep geschokt zullen uitroepen: “ketterij” en me ervan zullen beschuldigen dat ik een veelheid van theologische formuleringen ontken die de plaats hebben ingenomen van Gods Woord in de gedachten en harten van Zijn heiligen in deze dagen van verval. Sommigen zouden kunnen zeggen dat dit de doctrine van “volkomen verdorvenheid” ontken. Doch daar niemand precies weet wat die leer inhoudt, zal het moeilijk zijn om aan de hand daarvan onze schuld vast te stellen. Daar zij niet wordt genoemd in de Schriften, is het niet waard om daarbij stil te staan. Het is een voorbeeld van het vergif van de moderne theologie, een vorm van *ongezonde* woorden. Ik geloof dat mensen volkomen onmachtig zijn zichzelf te redden van de slavernij aan de Zonde, maar dat Christus daartoe wel in staat is. Maar ik weiger om het woord “verdorvenheid” in dit verband tot een sleutelwoord te maken, omdat het slechts een dekmantel is om het gebrek aan helder en Schriftuurlijk denken te verhullen.

Het helpt misschien als ik vertel hoe we ertoe kwamen dit probleem op te helderen. Nogal wat jaren geleden las ik enige artikelen in een tijdschrift genaamd “Things to Come” over “de nieuwe natuur”, en “de oude natuur”.

leefomgeving. Hij zal haar vullen met levenskracht, en doornen zullen zich ontwikkelen tot takken, en stekels tot bladeren. Het principe dat in planten doornen en dood uitwerkt is identiek aan zonde dat degeneratie en dood in de mensheid uitwerkt.

Wat brengt het evangelie ons? Het is Gods *kracht* tot redding voor een ieder die gelooft (Rom 1:16). Zonde een is geestelijke tekortkoming of gebrek aan goddelijke heerlijkheid (Rom. 3:23). Het evangelie verschaft de ontbrekende energie. Let nauwkeurig op het contrast in Romeinen 5 (versen 6 tot 8). Christus, terwijl we nog steeds *zwak* zijn, stierf om wille van de oneerbiedigen. De mens zondigt niet omdat dat zijn natuur is, maar omdat hij de levenskracht heeft verloren die hem zou moeten ondersteunen. Hoe zeer of hoe vaak zijn natuur ook zou worden veranderd, dat zou hem niet ter dood veroordelen. Andere schepselen, die een andere natuur hebben, delen in zijn straf, want zij delen ook in de zwakheid en vernedering van de mens.

Let op enige van de uitdrukkingen die gebruikt worden met betrekking tot zonde. Zowel Joden als Grieken zijn *onder* de zonde (Rom. 3:9). Zonde *heerst* (Rom. 5:20;6:12;8:2). We waren *slaven* van de zonde (Rom. 6:6,7,16,17,20,23). Zonde *beschikte* het *over* ons (Rom 6:14). Met de hulp van de wet laat zij iemand tegen zijn eigen wil ingaan. (7:17,18). We zijn ervoor *gestorven* (Rom 6:10,11), zijn ervan bevrijd (Rom 6:18-22;8:2). *Niets van van dit alles kan van toepassing zijn op onze natuur.*

Zonde staat wezenlijk buiten en is vreemd aan de menselijke natuur. De mensheid is in essentie niet zondig, maar *onderworpen* aan de zonde. Geweten is instinctief, maar het is tegen zonde. De mens merkt dat hij is overgeleverd aan een overweldigend tij dat hij niet kan keren, waarvoor hij bezwijkt, maar dat nooit de essentiële natuur verandert die hem door God is gegeven bij zijn schepping.

Het is de geestelijke wet van leven in Christus Jezus die ons bevrijdt van de wet van zonde en dood. De wet van Sinaï was machteloos, vanwege vleselijke zwakheid, niet vanwege de menselijke natuur. In de komende eon zal aan mensen met dezelfde natuur als nu kracht gegeven worden deze wet te vervullen. Wij vervullen de rechtvaardige eisen van de wet (niet haar letterlijke verordeningen) omdat we leven hebben. De levenskracht die Gods geest mededeelt aan allen die geloven in Christus Jezus werkt de

die vergeleken kan worden met 's mensen meest boosaardige zonde? Alleen van de mens uit bezien moet de kruisiging van Christus een misdaad zonder weerga zijn in de geschiedenis der zonde. Toch is het deze zonde die de rekening van Adam en zijn afstammelingen vereffent en dit zal ongehoorde zegeningen met zich meebrengen.

We trachten Pilatus niet te ontlasten, noch de priesters, Farizeeën, of Judas. We proberen niet het volk te verontschuldigen. Onze woordenschat is niet in staat om onze absolute minachting voor hun lafhartigheid, onze afschuw van hypocrisie, onze walging voor hun trouweloosheid, onze huivering voor hun schandelijke zonde uit te drukken. Maar dit accentueert slechts onze bewondering voor de onnavolgbare wijsheid van God, die zulke mensen en zulk materiaal gebruikt voor de verwijdering van alle zonde. Van de menselijke kant bezien zijn het vleesgeworden "duivels", van God uit gezien zijn het Gods aangestelde priesters, het Offer slachtend op het koperen altaar.

Zoals we al hebben aangetoond, was Satan de voornaamste aanstichter tot deze moord. Evenals in het geval van Adam, is het onmogelijk te bewijzen dat één enkele menselijke speler op dit toneel zijn aandeel zou hebben uitgevoerd zonder dat hij van *buitenaf* daartoe aangezet was. Niemand kan Pilatus' woorden lezen zonder te erkennen dat hij er niet naar verlangde iets met deze onrechtvaardige daad te maken te hebben. Hij werd gedwongen door de priesters, de Farizeeën, en het gewone volk. Dezen, op hun beurt, voerden de bevelen van de Tegenstander uit, wiens kinderen zij waren. De Satan voer feitelijk in Judas voor hij zijn lage overtreding durfde te plegen.

Als het persé noodzakelijk was dat er overtredingen kwamen, dan was het ook werkelijk nodig dat deze overtreding van het kruis er zou komen. Waarlijk, als we nergens anders zonde in Gods licht kunnen zien, kunnen we het hier zien in haar ware eeuwige bedoeling, het middel tot onbegrensde zegen aan de ontelbare miljoenen van Gods schepselen voor altijd. En er zou geen kruis hebben kunnen zijn zonder 's mensen grootste zonde.

Zij wisten niet wat ze deden. Als ze geweten hadden welke monsterachtige misstap ze begingen, dan zouden ze nooit de hand hebben gehad in Zijn moord. Het was noodzakelijk dat ze onwetend waren. En als het essentieel was dat onwetende goddeloze mensen de zonde der zonden bedreven zodat het fundament van toekomstig geluk vast en zeker gelegd werd, kunnen we

hierin dan niet een groot voorbeeld zien van de methode waardoor God alle zonde in uiteindelijk goed zal veranderen?

dood zal je sterven”. De dood is sindsdien werkzaam in geheel zijn nageslacht, zodat het enige leven dat we kennen een stervensproces is. Zonde verlaagde de levensfuncties in Adams lichaam zodanig dat de uitstraling die ontsprong aan zijn intense levenskracht (of vitaliteit) en hem met een heerlijke lichtmantel kleedde, zozeer verflauwde dat deze onwaarneembaar werd voor menselijke ogen en zijn fysieke gestel onthulde, niet langer overstromend van leven, maar dof en doods, naakt en vernederd.

Zonde verlaagde de levensfuncties zo sterk dat ze de bron werden van smart en pijn, ziekte en ongemakken en ontbinding tot in de dood. Kortgezegd, zonde zorgde niet voor een essentiële verandering in de menselijke natuur, maar verlaagde de levenskracht sterk.

Leven is het effect van geest. Een verlaging van de levenskracht, duidt niet op een verandering in natuur of vlees, maar in de mate van geest. Wanneer God Zijn geest tot Zich neemt, vergaat alle vlees. (Job 34:14,15). *Zonde is daarom een zaak van de geest. De daad van zonde is een zaak in geestelijk verband. Het feit van zonde is een zaak van geestkracht. Net als een van een boom geplukte vrucht, zo was Adam van de vitale geestelijke verbinding met God afgesneden.*

Geplukte vruchten beginnen te sterven op het moment dat ze geplukt worden. Evenzo is het met de mensheid sedert Adam zondigde. De vrucht is hetzelfde. Haar natuur is niet veranderd. Haar vlees niet omgevormd. Maar haar levenskracht ebt weg.

Het gericht van God over Adam is bijzonder veelzeggend wat het ware karakter van zonde betreft. Doornen en distelen zijn dingen die samenhangen met de zonde van de mens en een treffende illustratie van de werkelijke essentie daarvan. Wat zijn doornen? Ze zijn achtergebleven onontwikkelde, rudimentaire groeisels, ongetwijfeld het gevolg van het gebrek aan voldoende levenskracht om hen te ontwikkelen tot de juiste vorm. Er waren geen doornen in Eden. Noch zal er zoiets zijn wanneer straks opnieuw de planten jubelend uitspruiten onder de ideale condities en de enorme vruchtbaarheid van de komende eon.

Wat zal er gedaan worden om hen te veranderen? Hoe kan de roos haar doornen en de cactus zijn stekels verliezen? Zal de Schepper hun *natuur* veranderen? Zal Hij de scherpe en pijnlijke prikkels *verwijderen* die hen nu ontsieren en vervormen? Hij zal de plant niet veranderen maar haar

Fil 2:30 opdat hij het *gebrek* uwer bediening aan mij vervullen zoude.
 Col 1:24 en vervul in mijn vleesch de *overblijfselen* der verdrukkingen van Christus voor zijn lichaam,
 1 Thes 3:10 en te volmaken *hetgeen* aan uw geloof *ontbreekt*.

hustereo, ONTBREKEN (SV)

Mat 19:20 wat *ontbreekt* mij nog?
 Mat 10:21 Één ding *ontbreekt* u: ga henen en verkoop alles ...
 Luk 15:14 en hij begon *gebrek* te lijden;
 Luk 22:35 heeft u ook iets *ontbroken*?
 Joh 2: 3 En als er wijn *ontbrak*,
 Rom 3:23 Want zij hebben allen gezondigd en *derven* de heerlijkheid Gods,
 1 Cor 1: 7 alzo dat het u aan geen gave *ontbreekt*,
 1 Cor 8: 8 wij hebben geen *gebrek*
 1 Cor 12:24 gevende overvloediger eer aan hetgeen *gebrek* aan dezelve heeft,
 2 Cor 11: 5 want ik acht dat ik nergens *minder* in *ben geweest* dan
 2 Cor 11: 8 en als ik bij u tegenwoordig was en *gebrek* had
 2 Cor 12:11 want *ik ben* in geen ding *minder* geweest dan de uitnemendste Apostelen, hoewel ik niets ben.
 Fil 4:12 beide overvloed te hebben en *gebrek* te lijden.
 Heb 4: 1 iemand van u schijne *achtergebleven te zijn*
 Heb 11:37 *verlaten*, verdrukt, kwalijk behandeld zijnde
 Heb 12:15 dat niet iemand *verachttere* van de genade Gods;

In de latere Schriften, in het bijzonder in Paulus' brieven, wordt zonde behandeld als een doorgaand feit, alsmede als daad. "Door één mens trad de zonde de wereld binnen, en door de zonde de dood" (Rom. 5:12). Dat Adam zondigde, of zijn doel miste, hebben we al geleerd. Maar hierdoor er is iets gekomen dat op een doeltreffende wijze zondaars maakt van alle nakomelingen van Adam. Als zonde niet zijn natuur binnenging, wat deed zij dan wel, en hoe verricht zij haar fatale werk?

Er kan veel worden geleerd van een nauwkeurige studie van de effecten van de zonde bij de aanvang, en van het goddelijke gericht erover in Eden. Het feit dat ze leidt tot de dood, en het vonnis dat doornen en distels haar verblijf zullen vergezellen, laat veel licht op het karakter ervan vallen.

Zonde, geheel volgroeid, brengt als vrucht de dood voort (Jac 1:15). Zonde tast dus de *levenskracht* van de mensheid aan. De verandering was niet in de constitutie, maar in het leven van de mens. Adam begon te sterven op het moment dat hij zondigde. Dit is de werkelijke betekenis van "de

8 ZONDE ALS DAAD EN ALS FEIT

Theologie en wetenschap hebben veel gemeen. Maar het is in de theologie veel moeilijker om theorie en feiten te scheiden dan in de wetenschap. Menige "wetenschapper" die innig de evolutie-theorie aanhing heeft onderzocht dat de grondstellingen van die theorie onjuist zijn. Eén ervan die eens erg in de mode was, staat bekend als "de overerving van verworven eigenschappen". Wat wil zeggen, dat de ervaringen van het ras worden belichaamd in ons fysisch gestel en worden doorgegeven aan volgende generaties. Maar het is nu bekend dat die gedachte volkomen zonder grond is.

De theologie heeft dezelfde theorie met betrekking tot de intrede van de zonde. Die als volgt gesteld kan worden: Adam zondigde en verkreeg een zondige natuur, die werd doorgegeven aan zijn gehele nageslacht. In de theologie is zonde een "verworven eigenschap" die door voorplanting kan worden overgebracht. Het is in strijd met alle ware wetenschap. In de natuur is het volkomen onbekend. De vraag is dan: "Wordt het werkelijk zo door God onthuld? Of is het slechts een theorie die op gezag en traditie steunt?" Als het waar is, kom dan met de feiten!

Om de theorie van verworven eigenschappen te testen hebben wetenschappers duizenden experimenten gedaan. Men nam planten en kweekte deze tot verandering, door middel van aanpassingen in voedingsbodem, verzorging, warmte en vochtigheid. Maar alle duidelijke afwijkingen bleken van korte duur en werden vergankelijk bevonden, want wanneer de plant wordt teruggezet in zijn oorspronkelijke leefruimte keert deze naar de oude situatie terug. Geen enkele van zijn nageslacht heeft voordeel van deze ervaringen. Alle ware wetenschappers hebben deze theorie verlaten als zijnde onhoudbaar en in strijd met elk bekend feit in de natuur.

Slechts in de theologie heeft deze theorie talrijke volgelingen gehouden, want er wordt vanuit gegaan dat de Schriften deze evolutionaire doctrine onderwijzen. Er wordt van ons gevraagd te geloven dat één enkele ervaring, één enkele daad van Adam, zo volkomen radicaal zijn "natuur" veranderde dat hij deze verandering op geheel zijn nageslacht overbracht. Natuurlijk is dit niet noodzakelijkerwijs verkeerd omdat het in strijd is met de natuur

zoals wij die kennen. Wetenschap houdt geen rekening met schepping. En zo'n verandering in Adam kan slechts worden verklaard als een speciale schepping of wonder van Gods kant. Doch theologen zullen niet zo gauw deze noodzakelijke basis van hun theorie accepteren, want ze schuwen de gedachte dat de zonde door goddelijke tussenkomst binnentrad.

Wordt het geen tijd dat we het voorbeeld van de wetenschap volgen en onze theorieën aan een test onderwerpen? Wat is de schriftuurlijke basis voor enige verandering in de menselijke "natuur" als gevolg van de "val"? Sommigen zullen zelfs huiveren bij de gedachte van twijfel aan zo'n heilige en orthodoxe leer. Ze kunnen beter hun eerbied overbrengen, van lege menselijke veronderstellingen naar het levende, onvergankelijke Woord van God en dan zullen ze met afschuw vervuld worden voor datgene waar ze nu met eerbied tegen op zien. We hebben lang genoeg de waarheid toegedekt met vrome uitdrukkingen. Laten we ze opzij schuiven zodat we Gods heilig Woord voor ogen kunnen krijgen.

Als theologen maar net zo nauwkeurig in de keuze en het gebruik van hun termen zouden zijn als wetenschappers, zouden ze meer solide voortgang boeken. Het gebruik van ongezonde, onschriftuurlijke woorden vormt een onoverkomelijke barrière voor de waarheid. Ook al kunnen we ons misschien niet tot in de kleinste details aan de Heilige Schrift houden, niettemin zullen al onze sleutelwoorden schriftuurlijk moeten zijn. Het is nutteloos om dit onderwerp zelfs maar verder te overwegen zonder dat we ons van een aantal van de uitdrukkingen hebben ontdaan die de feiten verdraaien.

Ons wordt verteld dat de mensheid een "zondige natuur" heeft. Waar is dat het woord "zondig" vijf maal voorkomt in de gangbare Engelse vertaling van het "Nieuwe Testament", maar in de grondtekst komt het zo niet voor. Vier maal wordt het gebruikt voor "zondaar" (Markus 8:38; Lukas 5:8; Rom 7:13). Eenmaal staat het voor "zonde" (Rom 8:3). De American Revisers hebben deze foutieve vertaling in hun kanttekening gecorrigeerd. Het zou "het vlees van (de) zonde" of "zondes vlees" moeten zijn, en niet "zondig vlees". We lezen dus nooit over een "zondige natuur". Waarom niet? Is het in Gods Woord over het hoofd gezien of is het in de vertaling aan Gods Woord opgedrongen? Weg met de onschriftuurlijke woorden!

Er wordt *wel* over de "natuur" van de mens gesproken in de Schrift. Maar het is niet die ongeneeslijk ontaarde en volkomen verdorven zaak die

als de rest (Ef 2:3). Er wordt niet verwezen naar de menselijke natuur, maar naar het feit dat zonde tot de Jood door natuurlijke kanalen komt, net als tot de heidenen.

Allen zondigden, of misten doel. En waarom zondigden ze? Het antwoord wordt meteen gegeven. Omdat "ze de heerlijkheid van God *derven* (*missen of ontberen*)" (Rom 3:23). Dit wordt vervangen door "omdat hun *natuur* gevallen is en zondig is geworden". Maar hoe meer we de Schriften doorzoeken, hoe meer we ons zullen verwonderen over de ongelooflijke nauwkeurigheid en waarheidszin van deze aanklacht tegen het menselijk ras. Hun zonde komt voort uit een *gebrek*, niet vanuit een natuur. Het is zo noodzakelijk dat we de volle betekenis vatten van wat het woord "derven" inhoudt dat we een volledige concordantie van alle vindplaatsen zullen geven.

Afgezien van het gebruik als *latere* (1 Tim 4:1) en *daarna* (Mat 4:2 etc), komt dit element voor als een werkwoord, ONTBREKEN en twee zelfstandige naamwoorden, ONTBREEK-effect en ONTBREKING die beide een tekortkoming aanduiden. De preciese betekenis van deze uitdrukking kan gemakkelijk worden gezien als we letten op de context waarin zij voorkomt. Het is het tegenovergestelde van overvloed (2 Cor. 8:14; Fil. 4:12). Het maakt dat iemand tot last is (2 Cor 11:9). Het is als een kwelling (Hebr 11:37). Het wordt gecorrigeerd door op- of aanvulling (1 Cor 16:17; Fil 2:30) en bijdragen (2 Cor 9:12) en voltooiing (1 Tess 3:10).

husteresis, ONTBREKING, gebrek (SV)

- Mar 12:44 maar deze heeft van haar *gebrek*, al wat zij had daarin geworpen, haren ganse leeftocht
Fil 4:11 niet dat ik dit zeg vanwege *gebrek*, want ...

husterema, ONTBREEK-effect, tekort (SV)

- Luk 21: 4 maar deze heeft van haar *gebrek*, al den leeftocht dien zij had, daarin geworpen
1 Cor 16:17 want dezen hebben vervuld *hetgeen* mij aan u *ontbrak*.
2 Cor 8:14 uw overvloed zij om hun *gebrek* te vervullen
2 Cor 8:14 opdat ook hun overvloed zij om uw *gebrek* te vervullen
2 Cor 9:12 want de bediening van dezen dienst vervult niet alleen het *gebrek* der heiligen, maar
2 Cor 11: 9 want mijn *gebrek* hebben de broeders vervuld die van Macedonie kwamen; en ik heb mijzelf in alles gehouden zonder u te bezwaren

van de wet in zich. Als deze natuur gevallen was, zondig, en verdorven, zou juist het tegendeel waar zijn. Niemand zou een jota ervan kunnen vervullen door op zijn instinctieve neigingen te letten.

In deze gedeelten wordt het woord “natuur” in de ruime, ras-eigen betekenis gebruikt, die we moeten vasthouden in deze discussie, willen we bij de waarheid uitkomen. Andere passages brengen ons hiertoe. Jacobus spreekt over de natuur van wilde beesten en vliegende schepselen, reptielen en zeedieren, in contrast met de menselijke natuur (Jac. 3:7). Maar er zijn ook passages waarin het woord natuur wordt gebruikt in een meer beperkte betekenis, nl. van dat wat door natuurlijke processen tot stand komt.

In de passages die we hebben bekeken, is het woord alleen van toepassing op de naties, de Onbesnedenheid, want de Jood wordt, anders dan de heidenen, niet aan zijn instincten, of natuur, overgelaten, maar verder verlicht en onderwezen door de wet.

Geheel het tegendeel wordt naar voren gebracht in de Galatenbrief (2:15). Daar gaat het om het judaïseren. Als de heidenen tot Joden gemaakt moeten worden door hen onder de wet te stellen, zouden het kunstmatige Joden zijn, terwijl diegenen die binnen het verbond uit Joodse ouders geboren worden, natuurlijke Joden zouden zijn. Deze twee gebruiken van “natuur” zijn in ons verstand verward geraakt omdat we alles in verband hebben gebracht met het idee van een gevallen, zondige menselijke natuur.

Terwijl de menselijke natuur niet zondig is, wordt zonde verbreid door natuurlijke middelen. Wij allen erven een natuur die wordt aangetast door de zonde, toch zijn we zondaars “door de natuur,¹²” dat wil zeggen door verwekking, een natuurlijk proces. Zelfs op die manier is de natuur zelf niet zondig. Het is slechts de methode, het middel, de weg die door de zonde gebruikt wordt. Wat wordt overgebracht door of door middel van de natuur moet niet worden verward met de natuur zelf.

Dit zou ons in staat moeten stellen om die ene passage die, meer dan alle andere, ons misleid heeft, te begrijpen. De uitdrukking “van nature kinderen des toorns” is zonder restrictie toegepast op het ras, weinig rekening houdend met haar plaats in de Schriften of het onderwijs van de context. Het is de *Jood volgens natuur* die een kind van Verontwaardiging is, even-

¹²ook vertaald als: van nature (NBG)

ons onderwezen is. De ontarding en verdorvenheid van de mens wordt niet verbonden met zijn *natuur*, maar met zijn toestand. In die meest verschrikkelijke aanklacht tegen het menselijk ras, die we in de eerste paar hoofdstukken van de brief aan de Romeinen vinden, spreekt de apostel nooit kleinerend over de menselijke *natuur*. Integendeel, hij vertelt ons dat de naties door hun instinct (of natuur - hetzelfde woord) doen wat de wet gebiedt (Rom 2:14). Hoe kan een “gevallen natuur” ook maar iets in overeenstemming met de wet van God doen?

De zonde van de mens is niet eigen aan zijn natuur of zijn vlees. Tenzij we ons ontdoen van zulke vrome maar ongezonde, cliché uitdrukkingen zoals “gevallen natuur”, en “zondig vlees”, zal er, vanwege de sluier van menselijke traditie, weinig kans op zijn dat onze ogen worden geopend om te verstaan wat God zo duidelijk onthuld heeft.

De meeste van de moeilijkheden die met dit onderwerp verbonden zijn ontstaan door het gebruik, of beter misbruik, van het woord *natuur*. Dit woord heeft zo’n weidse strekking en is zo onbepaald dat het slechts een vage suggestie overbrengt. Ons voorstel is om het te beperken tot het Griekse woord *phusis*, dat het gewoonlijk weergeeft in de meeste vertalingen. We moeten protesteren tegen het gebruik ervan voor *genesis* (Jac 3:6) en het gebruik van *natuurlijk* voor het zelfde woord (Jac 1:23), evenals voor *psuchikos*, ziels (1 Cor 2:14;15:44,44,46).

Als inderdaad “de *natuurlijke* mens niet de dingen van de geest van God ontvangt”, en (als) deze *natuurlijke* mens het tegengestelde van de geestelijke is, zoals de gangbare (engelse) uitgave beweert, dan is onze enige hoop een onnatuurlijke, kunstmatige mens. Maar het is de *zielse* mens die hier in het geding is. Het is niet een kwestie van natuur.

Wanneer we beweren dat de Schrift uitdrukkingen als “zondige *natuur*” niet gebruikt of suggereert, zullen velen veronderstellen dat we niet geloven dat mensen zondigen of zondaars zijn. Laten we hen verzekeren dat we dit met alle kracht die in ons is wèl doen. We stellen deze feiten helemaal niet ter discussie. We onderzoeken het Woord van God om er achter te komen wat “zonde” en “zondaar” betekenen. We hebben gevonden dat “zonde” in essentie een *doel-missen* is, en nu ontdekken we in Gods Woord dat een zondaar iemand is die de heerlijkheid van God *derft* (of *mist*) (Rom 3:23).

Het openingsbetoon van de brief aan de Romeinen geeft ons de meest

gedetailleerde aanklacht tegen het menselijk ras dat we in de Schriften aantreffen. Het brengt de hele wereld, Joden en heidenen, voor Gods rechtbank. Over de menselijke *natuur* wordt in dit gedeelte van de brief driemaal gesproken. Temidden van zulke huiveringwekkende aanklachten tegen het menselijk gedrag, is het zeer leerzaam te onderzoeken welke houding de geest van God aanneemt tegen de menselijke *natuur*. Is deze “zondig”, “verdorven”, “gevallen”? Of heeft zij haar integriteit behouden temidden van zonde en verdorvenheid?

Wanneer de mensheid God niet dankte of verheerlijkte gaf hij hen over aan ontorende passies om dat te doen wat *buiten de natuur* staat (Rom. 1:26). Het is vanzelfsprekend dat zulke daden *niet* buiten “*de zondige natuur*” vallen. De natuur waarvan hier gesproken wordt protesteert tegen de ongeoorloofde daden. Dat bleef zelfs waar nadat mensen zich hadden gecorrumpeerd. Hier, temidden van de meest vernederende verdorvenheden, vinden we de menselijke natuur onbezoedeld. Als zulke zondaars nog steeds een natuur bezitten die niet overeenstemt met hun daden, dan hebben ze zeker geen “zondige natuur”. Dit is de negatieve of ontkennende kant van de zaak. Aan de positieve, bevestigende kant is er een nog sterkere getuige.

We vinden een zeer opmerkelijk getuigenis van de integriteit van de menselijke natuur wanneer de apostel de relatie van de naties tot de wet bespreekt. “Want als zij van de naties¹¹, die geen wet hebben, door de natuur zouden doen wat de wet voorschrijft, dan zijn deze, geen wet hebbende, zichzelf tot wet, tonende de werking van de wet die in hun harten is geschreven, hun geweten getuigt tezamen, en hun onderlinge overleggingen beschuldigen of verdedigen hen, in de dag dat God de verborgen dingen van de mensheid zal richten, volgens mijn evangelie, door Jezus Christus” (Rom. 2:14).

Er wordt algemeen verondersteld dat onze “gevallen natuur” maakt dat we zonde doen en ons aanzet om tegen ons geweten en de voorschriften van Gods wet in te gaan. Hier wordt ons verzekerd dat het tegendeel waar is. De naties hebben geen wet om hen te vertellen wat recht is, maar ze hebben een natuur die, in zekere mate, de plaats van die heilige en rechtvaardige

¹¹of heidenvolken.

wet, die God aan Israël gaf, inneemt. Ze doen wat Zijn wet voorschrijft *door hun natuur*. Het is geschreven, niet op stenen tafelen, maar op hun harten. De voorschriften van de natuur worden bevestigd door het geweten. In het gericht zullen mensen niet worden ontzien omdat ze een “zondige natuur” bezitten, maar ze zullen worden veroordeeld omdat ze de leiding van hun natuur verontachtzaamd hebben en hun geweten geweld hebben aangedaan.

Joden zullen worden veroordeeld op basis van de geopenbaarde wet, welke niemand van hen in staat was te houden. Heidenen zullen worden geoordeeld door de wet van hun natuur, die niemand volledig in acht heeft genomen. Misschien zou het *instinct* genoemd moeten worden, maar één enkele term is beter. We hebben één specifiek voorbeeld in de eerste brief aan de Corinthiërs (11:13-16). Instinct (of natuur) zou ons moeten leren dat, als een man lang haar heeft, dit hem tot oneer is, maar als een vrouw lang haar heeft, dit tot haar luister is. De menselijke natuur zet ons niet aan om verkeerd te doen, maar om goed te doen. Er is een van buiten komende invloed die de vermaningen van de natuur en het geweten overstemt.

Alleen al het feit dat de natuur wordt verbonden met Gods wet en met het geweten zou voldoende moeten zijn om ons te doen inzien dat het niet de verstorende, kwalijke factor in het menselijk gedrag is. Zij staat aan de kant van het rechtvaardige. Ze is niet zondig in haar aanleg en neigingen. Als ze voldoende wordt nagevolgd kan het leiden tot een hoge zedelijke standaard.

Het volgende schriftgedeelte waar het woord “natuur”, of “instinct” voorkomt, bevestigt volledig onze reeds genoemde ontdekkingen. De apostel spreekt nu tot de Jood, die vertrouwt op de rite van de besnijdenis. Hij stelt dat de besnijdenis van het vlees alleen niet tot voordeel strekt als het niet ook samengaat met het vervullen van de wet. Het is zelfs zo dat, als iemand de wet zou vervullen, zijn onbesnedenheid tot besnijdenis gerekend zou worden. “En de Onbesnedenen die, door instinct (of natuur), aan de voorschriften van de wet voldoen zullen over u richten, die door letter en besnijdenis, een overtreders van de wet bent”. (Rom. 2:27).

Aan de wet kan worden voldaan door het volgen van het instinct, of de natuur. Het is duidelijk dat Gods wet niet onnatuurlijk, of tegennatuurlijk is, maar ermee in harmonie is. De menselijke natuur heeft de grondbeginselen